

تقوون نومروسى : يك اوغلى ۹۸۱
اداره خانه سى : غلظه پنجشنبه بازاری صاه قهیلر خانه ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس د. خریدیس

'Ασ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Ἄριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Réga.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10
ἑξάμην. » 20 | ἑξάμην. » 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐξωτερικὸν . . . φρ. 18

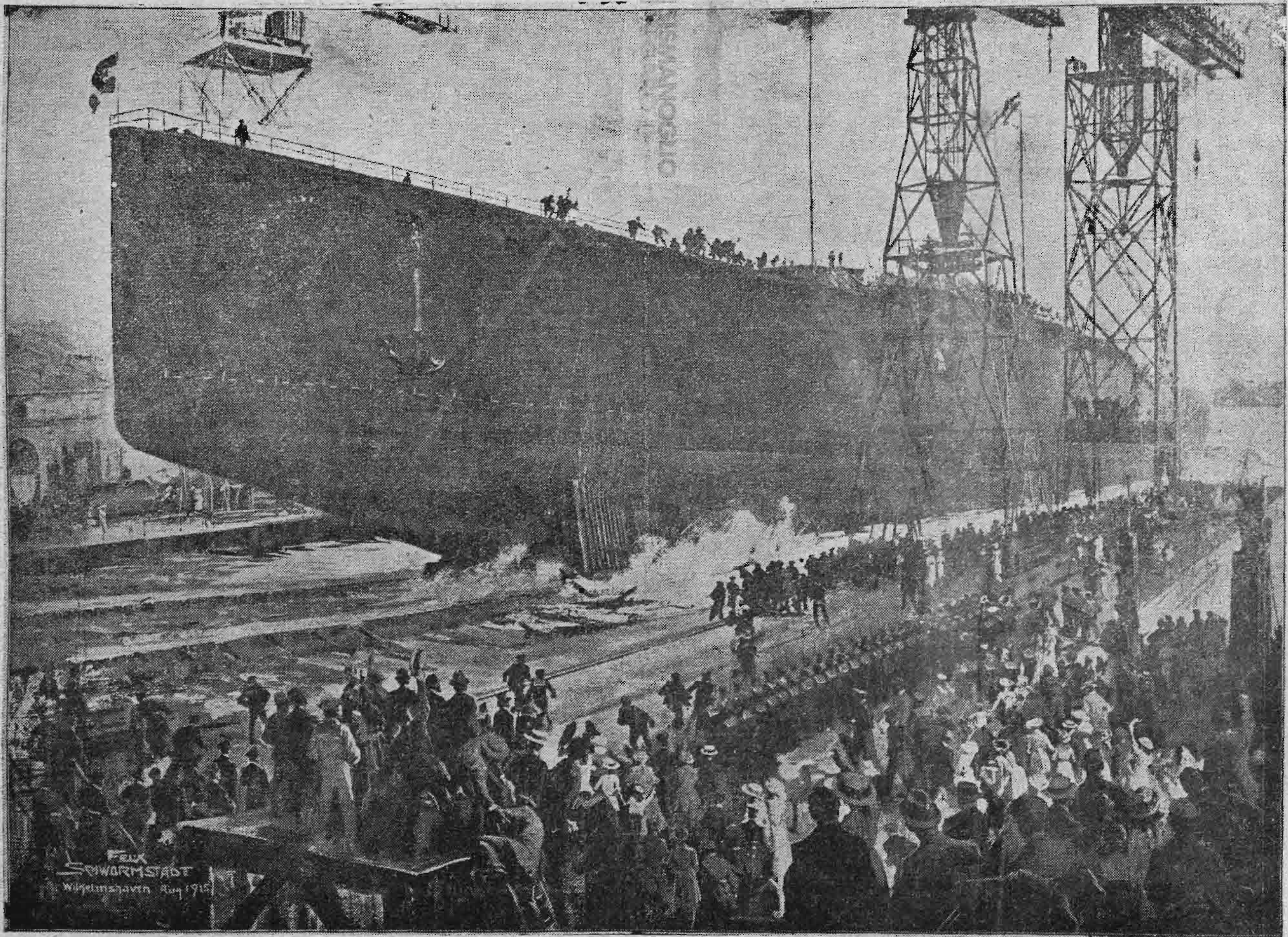
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἡ τελετὴ τῆς καθελκύσεως τοῦ νέου Γερμανικοῦ δρητνωτ «Χίδεμβουργ».

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΔΙΑ ΤΑ ΤΕΚΝΑ

Εἰς τὴν προηγουμένην ὁμιλίαν ἀνέφερον περὶ τῆς οἰκογενειακῆς καὶ συζυγικῆς γαλήνης ὡς συντελεστοῦ τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν τέκνων. Ἄν τοῦτο εἶναι ἀληθῶς μέγας συντελεστής, ἐν ταύτοις δὲν εἶναι ὁ μόνος.

Βεβαίως ὁ ἠθικὸς καὶ φυσικὸς σκοπὸς τοῦ γάμου εἶναι τὰ τέκνα, καὶ τότε ὁ γάμος εἶναι τέλειος, ὅταν ἐπιστεφθῇ διὰ τῆς γονιμότητος καὶ τῆς παιδοποιΐας. Ἄλλ' ἄρα γε τὸ καθήκον τῶν γονέων ἐκεῖ σταματᾷ; Ἄς μοι ἐπιτραπῇ νὰ φρονῶ, ὅτι ἐκεῖθεν ἀρχίζει.

Οἱ γονεῖς ὑπὲρ τὰ κοινὰ καὶ στοιχειώδη καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἡ φύσις ἐπιβάλλει εἰς αὐτοὺς πρὸς τὰ τέκνα, ὑπὲρ τὰς φροντίδας, τὰς ὁποῖας ἀναγκαιῶς καταβάλλουσι πρὸς διατροφήν, διατήρησιν καὶ ἀνάπτυξιν αὐτῶν, ἔχουσι καὶ ἕτερα, ἀφορῶντα τὰ ἦθη, τὸν χαρακτήρα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους ἔφερον εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ.

Πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ πιστὴν μάλιστα ἐφαρμογὴν τῶν καθήκοντων τούτων, ἀπαιτεῖται ὀχιμόνον πεφωτισμένη ἀντίληψις, εὐθυκρισία, ἀλλὰ καὶ μόρφωσις καὶ πόθος πολὺς καὶ ἐπίμονος θέλησις.

Τὰ ζεύγη ἐσκέφθησαν ποτε νὰ ἐξετάσωσι κατὰ πόσον εἶναι ἱκανὰ νὰ φέρωσιν εἰς αἴσιον πέρας τὴν διαπαιδαγωγίαν καὶ ἀνατροφὴν τέκνων, τῶν τέκνων ἐκείνων, ἐφ' ὧν θὰ στηρίξωσι τὰς κοινὰς καὶ ἰδίας ἐλπίδας;

Ἄν δὲνδρῦλλιόν τι ἀπαιτῇ ἰδιαιτέρας φροντίδας καὶ μέθοδον πρὸς καλλιέργειαν καὶ ἀνάπτυξιν αὐτοῦ εἰς καρποφόρον δένδρον, πόσον μᾶλλον ἢ παιδικὴ ψυχὴ, ἣτις φέρει καὶ τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἐσωτερικῶν της κακῶν καὶ τὰ κωλύματα ἐξωτερικῶν συνθηκῶν ἀντιξῶν! Οἱ γονεῖς πρέπει νὰ εἶναι καταλλήλως πεφωτισμένοι, πρέπει νὰ κατέχωσι καὶ τὰ μέσα καὶ τὸν τρόπον τὸν ἀπαιτούμενον διὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς παιδαγωγήσεως καὶ ἐξ ἀπαλωτῶν δυνάμεων νὰ ἐγγέωσιν εἰς τὰ τέκνα τῶν τὰς σωτικὰς τῆς ζωῆς ἀληθείας.

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ γνωρίζωσιν, ὅτι τὸ παιδί δὲν ἀρχίζει νὰ μωχθῆναι καὶ νὰ παρατηρῆ τὴν ζωὴν ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκδηλώσῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἱκανότητα, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρότερον. Τὰ δύο ἅπλῃστα εἰς τὸ νὰ βλέπουν ματάκια του, τὰ προσεκτικὰ του αἰωνίως ὡς περιμαζεύουν ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον τὰ αἰσθήματα, καὶ ὁ μικρὸς των νοῦς τὰ ἐπεξεργάζεται εἰς παρατηρήσεις καὶ ἐντυπώσεις. Αἱ πρώται παρατηρήσεις καὶ αἱ πρώται ἐντυπώσεις εἶναι ἀδραεὶ καὶ βλαβεραὶ, καὶ ταύτας ἀντλεῖ ὁ παῖς ἀπὸ τοῦ πρώτου περιβάλλοντος, εἰς ὃ εὐρίσκειται. Τὸ περιβάλλον τοῦτο εἶναι ἡ οἰκογένειά του.

Ἄλλ' ἐκ τούτου δύναται νὰ ἐπαχθῇ, ὅτι πᾶσα πράξις, πᾶς λόγος, πᾶν βῆμα τῶν γονέων ὑπόκειται εἰς τὴν ἀδέκαστον δοκιμασίαν καὶ παρατήρησιν τοῦ παιδός, καὶ χρησιμεύει ὡς ὑπογραμμὸς δι' ἐκεῖνο. Ἡ εὐγένεια, ἡ γενναιοψυχία, ἡ φιλαλήθεια, ἡ εὐθύτης, ἡ ὑπομονή, ἡ ὑπακοή εἶναι ἀρεταί. Ἄλλὰ ταύτας, προτοῦ ὁ μικρὸς τὰς ἀκούσῃ ὡς ἀρετάς, θὰ τὰς μάθῃ ἐκ μιμήσεως. Φαντάζεσθε τώρα ποῦ θὰ καταλήξῃ, ἂν οἱ γονεῖς του καὶ τὸ οἰκογενειακὸν περιβάλλον προσφέρουν εἰς αὐτὸ τ' ἀντίθετα τῶν ἀρετῶν τούτων!

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΛΙΝΟΣ

Εἶναι ἡ ἑορτὴ τῶν ἀμπελών.

Εἰς τὰ ἐδάφη ἐκεῖνα, ὅπου τὸ φυτὸν τοῦ Διούσου ἐτιδαψιλεύει τοὺς λυσιπρόνους καρπούς του, τὴν ἐπιχὴν αὐτὴν συγκεντροῦται τὸ λευκὸν γῆρας καὶ ἡ ζωηρὰ νεότης, οἱ εὐσταθεῖς νέοι καὶ αἱ τρυφεραὶ μορσίδες, καὶ ὑπὸ τὸν θερμὸν ἥλιον ὀρέπουσι τὴν εὐχυμὸν ὀπώραν, τὴν ὁποῖαν ψάλλει ἡ ἀρχαιοτέρα καὶ ἡ νεωτέρα ποιήσις.

Εἶναι ὁ τρυγητός.

Αἱ ἐργασίαι τῶν ἀγρῶν, ὅσονδῆποτε βρῆσαι καὶ ἂν νομισθῇ, ὅτι εἶναι, ἡ καλλιέργεια τῶν, τὸ θέρισμα, τὸ ἀλώνισμα, διότι γίνονται εἰς τὸν ἀναπεπταμένον ἀέρα, καὶ ἀπὸ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐκούρασαν ἢ ἀγωνία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ βίου τὸ πολύφροντι, ἀπτελοῦσιν ἑρτάς καὶ πανηγύρεις, διαπνεύονται δὲ μετὰ τὰ ὠραιότερα καὶ παιδιότερα τῶν ἔσπρατων.

Ὁ τρυγητός δὲν ὑστερεῖ εἰς ποιήσιν, εἰς γραφικότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν. Τὸν ἔψαλεν ἡ ἀρχαϊότης μετὰ τὸ στόμα τῶν μεγαλειτέρων τῆς ἀοιδῶν καὶ ἡ σύγχρονος πικρὴ ἐξίκοι τὰ θέλητρά του, θέλητρά ἀγνωστα δι' ἡμᾶς ὄλους, τοὺς ματοίκους τῶν πόλεων, τοὺς ὁποῖους ὁ νεώτερος πολιτισμὸς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν Φύσιν.

Ἄλλ' ὁ τρυγητός συνδέεται καὶ μετὰ πολὺ ὠραίας καὶ ἐνταυτῷ ποιητικότητας παραδόσεις. Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ παράδοσις περὶ τοῦ ὠραίου νεανίου Λίνου, τοῦ ὁποῖου ἡ ἑορτὴ συνέπιπτε περὶ τὰς ἡμέρας τῆς τῆς, καθ' ἣς λήγουσι τὰ θερινὰ καύματα καὶ ἀρχεται ὁ τρυγητός.

Ἡ ἱστορία του εἶναι ἀπλουσιότη, καθὼς ἀπλή εἶναι πάντοτε ἡ ἱστορία τῶν προῶρων θνησκουσῶν ὑπάρξεων. Ἦτο, κατὰ τὴν μυθολογίαν, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Ψυμάθης. Ἡ μήτηρ του, φοβουμένη τὸν πατέρα της Κρότωνον, καὶ θέλουσα ν' ἀποκρύψῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἐνοχλὸν τοκετόν της, ἐξέθηκε τὸ νεογόνον εἰς τὴν ὄρεον καὶ ἐκεῖ τὸ ἀφήκεν.

Ἄλλὰ τὸν Λίνον εὗρε κάποιος πικρὸν καὶ τὸν ἀνέθρεψε. Τα δυστυχήματα ὁμοῦ ἐνσκήπτουν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς Ψυμάθης. Ὁ πατὴρ της, μαθὼν τὸ ἀνοσιούργημα τῆς κόρης του, τὴν φονεύει, ὁ Λίνος κατασπαράσσεται. Ἄλλ' ὁ Ἀπόλλων ἐξοργισθεὶς, ἀποστέλλει τὴν Πηνελόπεια, ἣτις ἐπιφέρει γενικήν τῶν βρεφῶν θνησιμότητα. Πῶς θὰ παρήρηχοτο τὸ μακρόν; Ἠρωτήθη τὸ μαντεῖον καὶ ὁ χρησμός ἀπήντησεν:

— Ἐὰν ἐξίλωθῃ ἡ Ψυμάθη καὶ ὁ Λίνος.

Ἐθεσπίσθη τότε ἡ ἑορτὴ, καθ' ἣν ἐθυσιάζοντο ἀρνία καὶ ἐψάλλετο ὁ Διίνος, ἐλεγεῖακὸν ἔσμα διὰ τὸν θάνατον τοῦ Λίνου, τὸ ὁποῖον ἐκλείει πάντοτε μετὰ τὴν ἐποπδόν:

Αἶ, Λίνε! αἶ, Λίνε!

Τὸ ἔσμα αὐτὸ ἐψάλλετο κατὰ τοὺς τρυγητούς καὶ τὰς ἄλλας θερινὰς ἐργασίας, ἦτο δὲ προσφιλεὲς τῆς νεότητος ἔσμα.

Εἶναι ἀπλουσιότη ἡ μυθολογικὴ αὐτὴ παράδοσις, ἀλλ' ἐνέχει τόσα εἰκονικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουσι τὴν μακροχρόνιον ἐκείνην ἀρχαιοτητα ὡς μετὴν πύλλης τῆς ἐπιστημονικῆς παρατηρητικότητος.

Ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη διεπίστωσεν, ὅτι τὸ θέρος μετὰ τὰ καύματά του καὶ τὰς ἐκ τούτων προκαλουμένης ἀποσυνθέσεις τῶν τροφῶν, εἶναι βλαβερά ἐποχὴ διὰ τὴν πρώτην, τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν, τὴν ὁποῖαν δαμάζει. Πρὸ τῆς ἐπιστημονικῆς ταύτης διαπιστώσεως ἰδοῦ, ὅτι ἡ μυθολογικὴ παράδοσις τὸ διαλαλεῖ.

Τί ἄλλο εἶναι ἡ Ποιή, ἡ ἀποσπῶσα τὰ βρέφη ἀπὸ τῆς ἀγκύρας τῶν μητέρων των, παρ' αὐτῆ ἡ νόσος τῶν βρεφῶν; Ἄν δὲ προσέξωμεν ἐπὶ πλέον εἰς τὴν λεπτομέρειαν, ὅτι τὴν Ποιὴν ἐξαπέστειλεν ὁ Ἀπόλλων = Ἥλιος, θὰ ἀντιληφθῶμεν, ὅτι ἐν τῇ μυθολογικῇ ταύτῃ παραδόσει ἐξακριβοῦται καὶ ὡς αἰτία τῆς νόσου ὁ ἥλιος καὶ τὰ καύματά του.

Ἐποθέτομεν, ὅτι ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη νὰ μὴ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ἐγκαυχᾶται πολὺ, διότι ἀπεκάλυψε κάτι, τὸ ὅποιον ἐγνώριζεν ἐπίσης καλῶς εἰκοσιεπτά αἰῶνας πρὶν ἢ ἀνθρωπότης.

Ὁ Λίνος ἐσυμβόλιζε τὴν προῶρος μαραινομένην νεότητα, τὴν θνήσκουσαν χλωρίδα, τὴν κάρπωσιν. Ὁ σίτος κύπτει ὑπὸ τὸ ὀρέπανον, ἡ σταφυλὴ ὑπὸ τὴν χεῖρα τοῦ τρυγητοῦ, τὸ δένδρον ἀπογυμνοῦται τῷ καρπῷ του. Εἶναι ὠραῖοι οἱ καρποί, ῥόδινοι, ἐρυθροί, εὐχυμοί. Συμβολίζουσι τὴν νεότητα. Ἰδοῦ ὁ Λίνος, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων.

Μήπως τέκνα τοῦ Ἥλιου δὲν εἶναι ὄλοι οἱ καρποὶ καὶ τέκνα τῆς Γῆς = Ψυμάθης;

Ὁ θάνατος τοῦ Λίνου εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς περισυλλογῆς τῶν καρπῶν.

Ἄλλ' ἡ εἰκονικότης δὲν σταματᾷ ἕως ἐδῶ ἡ μυθολογία τὸν Λίνον τὸν ἠθέλησε καὶ ποιητὴν καὶ μουσικόν καὶ σοφόν. Αὐτὸς φέρεται ὡς διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους καὶ προπάτωρ τοῦ Ὀρφέως.

Δὲν εἶναι τυχαία ταῦτα πάντα. Δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος παρηκολούθησε τρυγητούς καὶ θερισμούς, ὅσοι εἶδον τὴν ὑπαίθρον κοινωνίαν ἐργαζομένην εἰς τοὺς ἐλαιῶνας, εἰς τὰς ἀμπελούς, εἰς τοὺς ἀγρούς, θὰ ἤκουσαν βέβαια τὰ ποικίλα τῶν ἐργαζομένων ἔσματα, τὰ ὁποῖα ἀντηχοῦσιν εἰς τὰ ἄντρα, καὶ τῶν ὁποῖων ὡς ὑπόκρουσις χρησιμεύει ὁ φλοῖστος τῶν ρυακίων καὶ τὸ μινύρισμα τῶν σειομένων φύλλων.

Εἶναι βεβαίως μουσικὸς ὁ Λίνος, ἀφοῦ διδάσκει καὶ ἐμπνέει τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν μνήμην του μετὰ τὰ λιγυρὰ ἔσματα τῶν ἐρώτων καὶ τῆς χαρᾶς.

Εἶναι ἐνταυτῷ καὶ διδάκκαλος τοῦ Ἡρακλέους, τῆς σωματικῆς τουτέστι ῥώμης. Καὶ διατί οὕτως; Τὸ σῶμα, ὑπὸ τὰς ἐξυγιαντικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἀνάμμεσα εἰς ἀτμόσφαιραν, τὴν ὁποῖαν ἀποκαθαίρει ἡ ἀμετρος πληθὺς τῶν φύλλων καὶ τῆς χλωρίδος, καὶ δροσιζει τῶν ρυακίων ἢ ἐξάτμισις, αἰσθάνεται τὸν ὑπέροχτον βαθμὸν τῆς εὐεξίας καὶ τῆς δυνάμεως, οἷον ἀκριβῶς ὠνευρεῖται διὰ τὸν ἀνθρώπον ἢ Δημιουργία.

Εἶναι ἐπὶ πλέον σοφὸς ὁ Λίνος. Εἶναι σοφός, διότι ἔχει μελετήσῃ τὸ μέγα βιβλίον τῆς φύσεως, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ἀντίτυπον καὶ τοῦ ὁποῖου τὴν μελέτην ἡ ἐπιστήμη, μετ' ὄλους τοὺς διαφρεύσαντας αἰῶνας, δὲν ἐπεράτωσεν. Εἶναι σοφὸς ὁ Λίνος, διότι ἀποκαλύπτει εἰς τοὺς ὀρθόλογους τοῦ παρατηρητοῦ τὰ θαυμάσια μυστήρια τῆς φύσεως, τῶν ὁποῖων ἡ κατανόησις ἀποτελεῖ τὸν σκοπὸν τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Λίνος, ἡ παράδοσις, ἡ ἑορτὴ του. Ἡ ἐποχὴ μᾶς ἔκαμε νὰ στρέψωμεν πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα ἄλλως τε, καὶ τώρα, ὅτε ἔπαυσε πλέον ἡ λατρεία του, ἡ ἀνάμνησις του δὲν εἶναι αἰαίρος.

Θ. Κ. Μ.

ΧΡ. ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ

τοῦ πολιοῦ πρῶην Γυμνασιάρχου

Ἐν δάκρυ ἐπὶ τοῦ τάφου

τοῦ Γεωργίου Πιχτίκου.

Γράψατε ἐστὸ μάρμαρόν μου μὴ καρδιὰ μελογεμάτων!
κι' ἀπὸ πάντων τῆς ἐς τὴν μέση γλυκογελαστὸ ἕνα μάτι!
κι' ἀπ' ἐξ ὧν δύο μεριεὶς νὰ ψάλλουν κόταιφοι καὶ γλυκαηδόνει!
πῶς τὸ γλυκολάλημά τους τὴν ψυχὴν του νὰ μελόνη!
καὶ τὴ Μοῦσά του ἐς τὸ πλάγι, νὰ μυριολογῇ, νὰ κλαίῃ!
νὰ χτυπιέται, νὰ μαδιέται! καὶ «ἄχ! τί ἔχασα!» νὰ λέῃ!

Ἐπάτη, 24 Ἰουλίου 1915.

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

V. — Τὸ ἀπλοῦν καθήκον.

Διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ ὁ ἄνθρωπος τὸ καθήκον του, πρέπει νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας μιᾶς ἄλλης ἰσχύος, ἢ ὅποια νὰ τῷ λέγῃ: κάμε αὐτό, κάμε ἐκεῖνο· ἀπόφυγε αὐτό, ἀπόφυγε ἐκεῖνο. Αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ ἰσχύς εἶναι ἡ ἀγάπη.

“Ὅταν τις μισῇ τὸ ἐπάγγελμά του ἢ παραδίδεται εἰς αὐτὸ μὲ νωχέλειαν, κάθε τι εἶναι ἀνίσχυρον νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς διάθεσις. Ἄλλ’ ὅστις ἀγαπᾷ τὸ ἔργον του, βαδίζει φαιδρὸς πρὸς τὰ ἔμπρός. Οὐδὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ τὸν ἀποτρέψῃ. Συνεπεία τῆς δυνάμεως αὐτῆς, ἀκούομεν πολλάκις νὰ λέγεται:

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω ἄλλῶς· εἶναι ἀνώτερον τῆς δυνάμεώς μου.

“Ὅταν τὸ δένδρον θάλλῃ καὶ δίδῃ τοὺς καρπούς του, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἀντλεῖ ἐκ τοῦ ἕαρος ζωτικὰς δυνάμεις, καὶ λαμβάνει ἀπὸ τὸν ἥλιον τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητα. “Ὅταν εἷς, ἐν τῇ ταπεινῇ σφαίρᾳ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἐν μέσῳ τῶν ἀναποφεύκτων σφαλμάτων, ἀφιερῶται καθ’ ὀλοκληρίαν εἰς αὐτό, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εὐρίσκεται εἰς ἐπαφήν πρὸς τὴν αἰωνίαν πηγὴν τῆς καλωσύνης.

Ἡ δύναμις αὕτη ἐκδηλοῦται ποικιλοτρόπως. Εἴτε ὡς ἀδάμαστος ἐνέργεια, εἴτε ὡς θεραπευτικὴ τρυφερότης, εἴτε ὡς μητρικὴ στοργή, εἴτε ὡς μακρὰ ὑπομονή...

Ἄλλὰ πάντα ταῦτα φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς, οἱ δ’ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους ζωογονεῖ αὕτη, δι’ αὐτῆς ζῶσι καὶ ὑπάρχουσι. Νὰ ὑπηρετῶσιν αὐτὴν· ἰδοὺ ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἀμοιβή των.

Γ Ν Ο Μ Α Ι

- ✦ Ἡ ἀγνοία εἶναι ὁ κάκιστος τῶν συμβούλων.
- ✦ Προτιμητέα μία καλὴ ἀναμονή, παρά μία κακὴ βία.
- ✦ Ὅστις ἀγαπᾷ πολὺ καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐνθυμεῖται.
- ✦ Ὁ θάνατος ἐρχεται, ὅταν τὸν ἀναμένῃ τις ὀλιγώτερον.
- ✦ Περισσότερον ἐνεργεῖ τὸ θάρρος, παρά ἡ πληθὺς.
- ✦ Ὁ ἀρνούμενος τὰ πάντα, τὰ πάντα ὁμολογεῖ.
- ✦ Εἶναι μέγα κατόρθωμα νὰ γνωρίζῃ τις νὰ εἶναι κύριος ἐαυτοῦ.
- ✦ Ὁ συρμὸς τῆς σήμερον, εἶναι πάντοτε ὁ καλίστερος.
- ✦ Χρῆμα, ποῦ ταχέως ἐκερδήθη, ταχέως καὶ ἐξοδεύεται.
- ✦ Ἡ ὑπομονὴ κατορθώνει τὰ πάντα.
- ✦ Ἐχε τὴν καρδίαν εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὰ χεῖλη εἰς τὴν καρδίαν.
- ✦ Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ εἶαι τις σκοτεινός, θὰ νὰ εἶναι βαθύς, οὕτως νὰ εἶναι πληκτικὸς, διὰ νὰ εἶναι σοβαρός.
- ✦ Ὁ χρόνος εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς ἐκείνων, ποῦ δὲν κάμουν τίποτε.

Ὁ Κίμων, υἱὸς πλουσίου ἐμπόρου, τὸν ξεύρεις, ἰδέσθω νὰ ταξιδεύσῃ εἰς Εὐρώπην δι’ ὑποθέσεις του. Δὲν ἤμην εἰς τὸ πρᾶσιον, ὅταν ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τὴν μνηστὴν του, ἀλλ’ ὅταν τὸ ἐπόμενον καλοκαίρι ἐπῆγα, ὁ Κίμων δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀκόμη.

Διὰ νὰ μὴ δώσω ὑπονοίας εἰς τὸν φίλον μου, ἂν καὶ ἐκτιμούσα πολὺ τὴν Ἰωάνναν, ἀπέφυγα νὰ ὑπάγω τὴν φορὰν ἐκείνην σπῆι των καὶ ἐπερνοῦσα τὰς ἡμέρας μου ἐργαζόμενος. “Ὅτε παίρνω ἐν σημείωμα. Προήρχετο ἀπὸ τὴν ἴδιαν καὶ ἔλεγε περίπου τὰ ἑξῆς: «Σὰς παρακαλῶ νὰ πάρετε τα πινέλα σας καὶ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ ζωγραφικὴν καὶ νὰ ἔλθετε σπῆι μας... Αὐριον θὰ εἶναι πολὺ ἀργά».

Ἐπῆρα ὅτι μοῦ ἐχρειάζετο καὶ μὲ ἀγωνίαν εἰς τὴν ψυχὴν ἔσπευσα Ἐφανταζόμενη, ὅτι θὰ ἐγινόμην μάρτυς κάποιου δράματος.

Ἐῦρον τὴν κόρην. Ἡ ὠχρότης καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς μὲ ἐξέπληξε. Προσπαθῆσε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ μοῦ μειδιάσῃ.

— Κύριε, μοῦ εἶπεν Εἶμαι εὐτυχής, διότι μένετε τώρα ἐδῶ καὶ εἴσθε σήμερον ἠπέναντί μου. Αὐριον πεθαίνω. “ὦ! μὴ εἰπῆτε ὅχι, τὸ ξεύρω, τὸ ξεύρω κολά. Δὲν λυποῦμαι δι’ οὗτό, ἀλλὰ διότι δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ φίλος σας, ὁ Κίμων μου. “Ὅταν ἐπιστρέψῃ, θὰ εἶμαι νεκρά...

Δυσκόπη ἀπὸ ἓνα λυγμὸν, ἔπειτα ἐξηκολούθησεν:

— Ἄλλ’ ἔστω, εἴσθε σεῖς καὶ μοῦ ἀρκεῖ. Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ κάμετε τὸ πορτραῖτό μου ὅσον μπορεῖτε γρηγορώτερον. Σὲ μερικὰς ὥρας μέσα, διότι τὸ οἰσθάνομαι, ἐξαντιοῦμαι καὶ πίπτω. Ἄλλὰ θὰ εἶς παρακαλέσω καὶ κάτι ἄλλο: νὰ μὲ ζωγραφήσετε κόπως ἐξ ἀναμνήσεως. Μὲ ἐνθυμείσθε ἴσως πῶς ἤμην τὴν τελευταίαν φορὰν, ποῦ μὲ εἶδετε. Θὰ φορέσω εἰς τὰ μαλλιά καὶ ἓνα λευκὸ στεφάνι ἀπὸ ρόδα, διὰ νὰ εἶμαι καθὼς μ’ ἐγνώρισε τὴν πρώτην φορὰν ὁ Κίμων μου. Ἄλλὰ ἀρχίσατε, μὴ ἀργεῖτε, ὁ θάνατος ἐρχεται.

Ἠρχισα νὰ ἐργάζομαι, νὰ ἐργάζομαι πυρετωδῶς καὶ ν’ ἀποτυπώνω ἐπάνω εἰς τὸ πανί τὰ εὐγενῆ χαρακτηριστικὰ τῆς κόρης καὶ τὰ δύοντα χρώματα τοῦ προσώπου τῆς. Ἄλλ’ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐστρεφά τὸ πρόσωπον, διὰ νὰ σπογγίσω τὸ δάκρυ μου.

— Ὅταν θὰ τελειώσῃ, νὰ κρατήσετε σεῖς τὸ ἔργον, μοῦ ἔλεγε, τὸ μοδῆλο μου, καὶ ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Κίμων μου, τοῦ τὸ δίδετε καὶ τοῦ λέγετε, ὅτι πεθαίνω μὲ τὴν ἀνάμνησίν του.

Τὸ ἔργον μου ἔτελείωσε. Δὲν εἶχαν στεγνώσει τὰ χρώματα ἐπάνω εἰς τὸ πανί του, ὅτε ἡ κόρη ξεψυχοῦσεν.

Ἐπέρασαν μερικοὶ μῆνες ἀπὸ τότε. Ἐγὼ ἦθα ἐδῶ, ἔφερα καὶ τὸ πορτραῖτο μαζί μου καὶ ἐπερίμενα τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Κίμωνος, διὰ νὰ τοῦ τὸ ἐμπιστευθῶ. Τὸ εἶχα κλείσει εἰς ἓνα ντουλλάκι, διὰ νὰ μὴ τὸ παρατηροῦν βέβηλα μάτια.

Τέλος ὁ Κίμων φθάνει, μὲ ἐπισκέπτεται. Ἦτο ροδοκόκκινον, φαιδρὸς, γελαστός. Προσπαθοῦσα νὰ εὔρω τρόπον νὰ τὸν εἰσαγάγω εἰς τὸ θλιβερὸν ἀγγελμα, ὅτε πρῶτα αὐτὸν τὸν ἀκούω νὰ μοῦ λέγῃ:

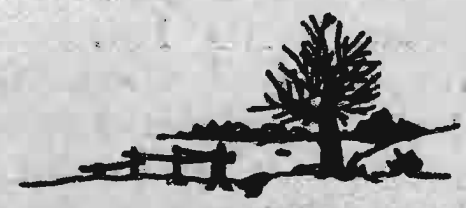
— Ξεύρεις, ἡ κόρη, ποῦ σὺ σύστησα μιὰ μέρα, ἡ Ἰωάννα, πέθανε! Ἐφαινότανε, ὅτι ἦτο καχεκτικὸ σῶμα. Πέθανε τὸ περασμένο καλοκαίρι. Καὶ ὅσο συλλογιζομαι ποῦ θὰ τὴν ἔπαιρνα!

Ἐκαμε σημεῖον εὐχαριστήσεως καὶ ἀπαλλαγῆς. Ἐγὼ ἔμεινα ἀπολιθωμένος. Ἐννοεῖς, ὅτι κατόπιν ἀπ’ αὐτὸ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τοῦ παραδώσω τὴν εἰκόνα καὶ νὰ τοῦ εἰπῶ τὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἔγινε. Τὸ ἐθεώρησα βεβήλωσιν καὶ τὸν ἀφήκα νὰ φύγῃ.

Προσπάθησα νὰ διακόψω τὰς σχέσεις μὲ τὸν Κίμωνα. Καὶ ἐκράτησα τὴν εἰκόνα τῆς μνηστῆς του, τὴν εἰκόνα μου. “Ὅταν δὲ περῶ ἀπ’ ἐδῶ, σηκῶνω τὸ παραπέτασμά της καὶ τῆς στέλλω ἓνα φιλὶ ὡς ἱερὸν μνημόσυνον μιᾶς ψυχῆς ἀγίας, μιᾶς καρδιάς, ποῦ ἐπίστευεν εἰς τὸν διωκτὴ ἔρωτα.

Καὶ ἐνῶ μοῦ ἔλεγεν αὐτά, εἶδα τὰ μάτια τοῦ Ἰακώβου νὰ δακρῶζον.

(Aurelien Scholl) ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΕΙΚΩΝ

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ φίλου μου ζωγράφου Ἰακώβου ἔκειτο εἰς μίαν μακρινὴν στενοικίαν τῆς πόλεως καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἓνα σπιτάκι τριῶν ἢ τεσσάρων δωματίων.

Ὁ Ἰακώβος, καλλιτέχνης ὄχι μόνον τὸ ἐπάγγελμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ζωὴν, εἶχεν ἐπιπλώσει τὴν κατοικίαν του αὐτὴν μὲ μίαν λεπτὴν καλαισθησίαν καὶ μὲ μίαν πρωτοφανῆ ἐκλεκτικὴν εἶδος συγκεντρῶσει τὸ κάθε τι, τὸ ὅποιον ἔβλεπέ τις ἐκεῖ μέσα. Καὶ τὸ μικρότερον καὶ πλέον ἀσημαντον πραγματάκι, σοῦ ἔδιδε τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς ἀγνῆς οἰσθητικῆς.

Ἄλλ’ ὁ Ἰακώβος δὲν ἦτο μόνον καλὸς καλλιτέχνης, ἀλλὰ καὶ κάλλιστος ἄνθρωπος, ψυχὴ εὐγενὴς μὲ γενναῖα αἰσθήματα. Ὅποιος τὸν ἐσχετιζέτο, δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ. Ἦτο καρδιά, ποῦ εἴξευρε τὸ μυστήριον νὰ κατακτᾷ συμπαιθείας.

Ἦμην καὶ ἐγὼ ἐξ ἐνεῖων, ποῦ τὸν ἀγαποῦσαν καὶ κάθε ἐβδομάδα ἔπαιρνα τὸν δρόμον, ποῦ ᾤδηγεῖ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του καὶ ἐκεῖ ἐπερνοῦσα μερικὰς εὐχαριστοὺς ὥρας.

Ὁ Ἰακώβος ἦτο πάντοτε γλυκὺς, φειδρὸς, προσηνής.

Εἰς μίαν ἐπισκεψίν μου, ὅτε ὁ Ἰακώβος ἦτο ἀπασχολημένος καὶ εἰργάζετο εἰς τὸν ὀκρίβαντά του, ἐγὼ περιήλθον τὸ ἐργαστήριόν του καὶ ἐξήταξα τὰ ἔργα του. Ἐθαύμαζα διὰ πολλοστὴν φορὰν τὰ γνωστὰ πλέον εἰς ἐμὲ ἔργα του, ὅτε ἀνακαλύπτω, κάτωθι μιᾶς σκάλας, εἰς μίαν ἡμιφωτισμένην γωνίαν, σκεπασμένην μὲ λευκὸν παραπέτασμα, μίαν εἰκόνα.

Δὲν τὴν εἶχα ἰδεῖ ἄλλοτε τὴν εἰκόνα ἐκείνην καὶ ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν μοῦ προῦξένησεν, ἦτο τόσον ζωηρά, ὥστε ἔμεινα πρὸ αὐτῆς ἐπὶ πολλὰ λεπτά, θαυμάζων τὴν τέχνην καὶ τὸ ἔργον.

Παρίστανε πρόσωπον νεανίδος. Ἦτο ξανθὴ. Τὰ μαλλιά της, ἀμελῶς πλεγμένα, διεχύνοντο εἰς τοὺς ὤμους. Ἐπὶ τοῦ μετώπου ἔφερε λευκὸν στέμμα ἐξ ἀνθέων. Ἄλλὰ τὸ μέτωπον τῆς κόρης ἦτο μᾶλλον ὠχρόν, πρὸ λευκόν. Τὰ μάτια της, καίτοι ὠραῖα, αἰτοὶ μεγάλα, διέχυνον ἐν τούτοις ἐν ἀσθενὲς φῶς καὶ ἡ μορφὴ ἐν γένει εἶχε τι τὸ θλιβερόν, τὸ πένθιμον. Κάποια ἐσωτερικὴ θλίψις ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν τῆς κόρης.

Ἐμεινα ἀκόμη πρὸ τῆς εἰκόνας, ὅτε ὁ Ἰακώβος μ’ ἐπλησίασε.

— Μπα! ἀνεκάλυψες τὴν προσωπογραφίαν αὐτῆς;

— Μάλιστα. Ἔως τώρα δὲν τὴν εἶχα ἰδεῖ.

— Ἡ κόρη αὐτῆς ἀπέθανε καὶ τὴν εἰκόνα της τὴν κρύπτω ἀπὸ ὅλους καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου αὐτόν. Τὸ βλέπεις, τὴν ἔβαλα ἐδῶ, εἰς αὐτὴν τὴν γωνίαν, καὶ τὴν ἐσκέπασα. Μοῦ ἐνθυμίζει κάποιον ἔγκλημα, τὸ ὅποιον μὲ πλήττει, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἰδικόν μου.

Ὁ Ἰακώβος ἐφαίνετο συγκεκμημένος, ἔπειτα ἐξηκολούθησε:

— Ἄλλοτε παρεθέριξα εἰς ἓνα προάστιον τῆς πόλεως. Ἐκεῖ ἐπερνοῦσα τὰς ἡμέρας μου εἴτε ἐργαζόμενος, εἴτε μόνον παρατηρῶν τὴν Φύσιν, ἢ ὅποια δι’ ἡμᾶς τὴς ζωγράφους εἶναι καὶ μέγας διδάσκαλος.

Εἰς τὸ χωριὸ ἐκεῖνο συνήντησα τὸν φίλον μου Κίμωνα, ὁ ὅποιος μὲ συνέστησεν εἰς τὴν οἰκονομίαν τῆς κόρης, ποῦ βλέπεις. Ὄνομάζετο Ἰωάννα.

Ὁ Κίμων ἦτο μνηστεινός μὲ αὐτὴν καὶ εἰς τὰ μάτια νῆς κόρης, ὁσάκις τὴν συναντεῖσθε, ἔβλεπα τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν ἐλπίδων νὰ ἐκδηλοῦται μὲ τρόπον πολὺ ζωηρόν. Δι’ αὐτὴν ἡ μόνη εὐτυχία της ἦτο ὁ Κίμων, δι’ αὐτὴν ὅλοι οἱ ἄνδρες τῆς οἰκουμένης εἶχον περιορισθῇ εἰς ἓνα καὶ μόνον: Εἰς τὸν μνηστῆρά της.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ

Ἡ νεαρά νεόνυμφος ἀρχίζει νὰ συνειθίζῃ πλέον εἰς τὴν νέαν ζωὴν τοῦ ἰγγάμου βίου. Πρὸ αὐτῆς ἀπεκαλύφθη ἡ ἀλήθεια καὶ οἱ σκοποὶ τῆς δημιουργίας. Εἶναι εὐτυχὴς ἐν τῇ νῆα ταύτῃ καταστάσει.

Εὐρίσκει ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ συζύγου της ἰσχυρὸν προστάτην, καθὼς ἦτο ὁ πατήρ της, ἐπὶ πλέον δὲ οὗτος ἔχει δι' αὐτὴν τὴν τρυφερότητα καὶ τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας εἶχε δι' αὐτὴν ἡ μήτηρ της.

Προβλέπει καὶ μαντεύει ὅλας τὰς ἐπιθυμίας της καὶ σπεύδει εἰς ἐμπλήρωσίν των.

Ὅτι ἡμέραι συζυγικῆς ζωῆς τῆς ἀπεκάλυψαν ὅτι ὁλόκληρον ἔτος μνηστείας δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν διδάξῃ. Γνωρίζει τώρα τὸν χαρακτήρα τοῦ συζύγου της κάλλιστα. Παρατηρεῖ, ὅτι συμφωνοῦν καὶ οἱ δύο καὶ εἰς τὰς μικροτέρας λεπτομερείας τῆς ζωῆς. Αὐτὴ ἡ διαπίστωσις τὴν κίνηει νὰ γαμίξῃ ἀπὸ εὐτυχίαν καὶ χαρὰν. Φρονεῖ, ὅτι ἡ χαρὰ αὐτῆ θὰ ἐξακολουθήσῃ, καὶ ὅτι τὰ πρόσωπα των θὰ φωτίξῃ πάντοτε τὸ μερίδιμα τῆς ἐκστάσεως.

Τὰ βλέμματά των ἐπιζητοῦν ἀλλήλα, καὶ ὅταν συναντηθῶσι, βυθίζονται καθ' ἑν ἑξ αὐτῶν εἰς τὸ ἄλλο ἐπὶ μακρόν· αἱ χεῖρές των ἔλκονται ὡς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν μαγνητικῆς ἑλξεως καὶ ἐκχύνονται εἰς θωπείας. Τὸ τοπίον, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τοὺς νεόνυμφους, εἶναι πάντοτε δι' αὐτοὺς μία γωνία τοῦ Παραδείσου, πλήρης θεληγῶν καὶ καλλονῆς.

Τὰ θέληγτρα δὲν ἀνήκουν εἰς τὸ τοπίον, τὸ

ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ πεινχρόν, ἀλλ' εἰς αὐτὰς τὰς καρδίας των. Δὲν πιστεύουσιν εἰς τὴν θλίψιν, εἰς τὸν πόνον, εἰς τὸν θάνατον. Τὰ πάντα δι' αὐτοὺς εἶναι γαλήνη, εὐδαιμονία, χαρὰ.

Καὶ εἶναι εὐτυχεῖς. Τὰ πάντα ὄντως ψύλλουν τὴν εὐτυχίαν των.

Εἶναι νέοι. Ἐχουσι πρὸ αὐτῶν τὴν ζωὴν ἀναπεπταμένην εὐρέως, τὴν ζωὴν αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν ἠνωμένοι θὰ διανύσωσι. Πλέκουν ὄνειρα. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος κόσμος δι' αὐτοὺς, διότι τὸν κόσμον τὸν περιελθεῖν εἰς τὰς ψυχὰς των. Εἶναι αἰσθηματικοὶ ποιηταί, ἀφοῦ κάθε των ὁμιλία εἶναι καὶ ρυθμὸς· εἶναι καλλιτέχναι, ἀφοῦ εἰς τὴν φωνὴν των δίδουσι τοὺς γλυκυτέρους της τόνους.

Αἰετὶ εἶναι οἱ νεόνυμφοι. Βαδίζουσι τώρα τὰ πρῶτα βήματα εἰς τὸν παράδεισον τῆς ζωῆς.

ΖΗΤΗΜΑ ΒΡΑΧΙΟΝΟΣ

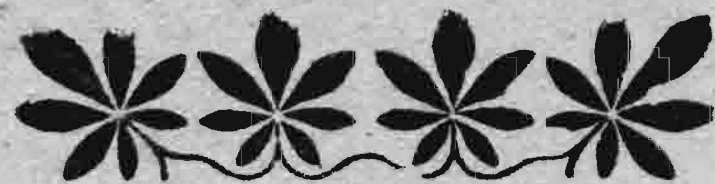
Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔχει ἀπλοποιηθῆ ἐπ' ἐσχάτων, διότι βαθμηδὸν καταργεῖται ἡ συνήθεια νὰ προσφέρωσι τὸν βραχίονα οἱ κύριοι εἰς τὰς κυρίας. Δι' αὐτὸ, ἄλλωςτε, δυνάμεθα ν' ἀριθμώσωμεν ἐπὶ τῶν δακτύλων τὰ ζεύγη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα βυθίζουσι καθ' ὁδὸν μὲ τὸν βραχίονα τῆς κυρίας στηριζόμενον εἰς τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου, ὡς καὶ κατὰ τοὺς περιπάτους εἰς τοὺς κήπους καὶ τὰς ἐξοχὰς.

Ὡσαύτως καὶ κατὰ τὰ προγεύματα, ὅταν οἱ προσκεκλημένοι παρνοῦν ἀπὸ τῆς αἰθούσης εἰς τὴν τραπεζαρίαν, πάλιν οἱ κύριοι δὲν δίδουσι τὸν βραχίονα εἰς τὰς κυρίας καὶ ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος τῶν προσκεκλημένων παρουσιάζει ἐν γραφικὸν θέαμα ἀναμίκτων προσώπων.

Μόνον εἰς τὰ ἐπίσημα γεύματα καὶ κατὰ τὰς τελετὰς γάμων ἐξακολουθεῖ ἡ συνήθεια τῆς προσφοράς τῶν βραχιόνων, ἧς ὅμως βαθμηδὸν τείνει νὰ καταργηθῆ καὶ αὐτὴ.

Μήπως καὶ αὐτὸ εἶναι ἐκδήλωσις τῆς γυναικείας χειραφετήσεως;

ΙΑΝΘΗ

Η ΑΛΗΘΗΣ ΑΞΙΑ

Ἐκτύπησε μίαν φορὰν
τοῦ δρόμου ἓνα λιθάρι
καὶ ἔσπασ' ἓνα ὄμορφο
ἀπὸ χρυσὸν κουμάρι.
Τὸ μάλαμα μαζεύθηκε
κ' ἔγινε πάλιν στάμνα,
ἡ πέτρα ὅμως ἔμεινε
ὅπως καὶ πρὶν στὴν μπάντα.

(Ἐκ τοῦ τουρκικοῦ)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΚΙΚΑΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Μιά νύχτα φεγγαρόλουστη, μιά νύχτα μυστική,
μιά κόρη κρύφα ἔφθασε στ' Ὀλύμπου 'κεῖ τὰ ἔψη
καὶ πῆρε ἀπ' τὸ βωμὸ τὴν ἀσβυστη φωτιά.
καὶ στὴν καρδιά μας ἐτρέξε ἀμέσως νὰ τὴν κρύψῃ.

Μὰ οἱ θεοί, σὰν ἔμαθαν τὸ τόλμημα τῆς νεῖας,
ὠργίσθησαν καὶ φοβερὴ μὴ ἀπόφασι ἐκδώσαν,
νὰ καίγῃ αἰώνια ἡ φωτιά στὰ βάθη τῆς καρδιάς
καὶ τῆς ἀγάπης σκλάβοι νὰν' οἱ νεοί. Τέτοια κατάρα
[δῶσαν.

ΤΙΜ. ΚΑΖΕΠΗΣ

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

ΚΩΜΙΚΗ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 12)

Ἐνα βράδυ, ὅταν εἶδαν, ὅτι ἡ δεσποινὶς Νιούμαν ἦτο εἰς τὸ παράθυρό της, ἐκεῖνος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ μαγαζὶ του καὶ ἐμπρὸς εἰς αὐτὸ ἔστησε κάτι, ὡς μυστηριώδες μηχανήμα, τὸ ἐκάλυψε μὲ χόρτα καὶ ἐπειτα ἤρχισε νὰ γράφῃ ἐπὶ τοῦ τοίχου κάτι.

— Εἶμαι περίεργη νὰ ἰδῶ τί κάμνει αὐτοῦ ὁ... μπακάλης. Ἐξάπαντος κάτι γράφει γιὰ μένα.

Ἐπερίμενε ν' ἀποσυρθῆ, ὅταν δ' ἐκεῖνος ὑπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἔβησε τὸ φῶς, ἡ δεσποινὶς Νιούμαν ἐφόρεσεν ἓνα μπλουζάκι καὶ ἔσπευσεν ἀκροποδητὴ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἀλλὰ μόλις ἐπάτησεν ἐκεῖ, ἓνα θρηνώδες ἀ! ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

Τὰ πόδια της εἶχον τσακωθῆ εἰς παγίδα.

— Βοήθεια! βοήθεια! ἐφώναζεν ἡ δεσποινὶς.

Τὸ παράθυρον τοῦ μπακάλη ἠνοιχθῆ νοχελῶς.

— Τι τρέχει; ἠρώτησε μὲ ἀπάθειαν.

— Καταραμένε μπακάλη, ἐφώναζεν ἡ δεσποινὶς, μ' ἐσκώτσες. Αὐριον θὰ ἰῶς, αὐριον θὰ ἰῶς, κακοῦργε.

— Κατεβαίνο, ἀπήντησε ψυχρὰ ὁ Χάνς.

Μετὰ ἐν λεπτὸν κατέβη καὶ ἐνεφανίσθη μὲ ἐν ἀναμμένον κηρίον εἰς τὸ χέρι. Βλέπων δὲ τὴν δεσποινίδα μὲ πιασμένα τὰ πόδια εἰς τὴν παγίδα, ἤρχισε νὰ γελᾷ παταγωδῶς.

— Τι τρέχει; μὰ! εἶθε σεῖς, δεσποινὶς Νιούμαν; Χά, χά, χά! Καλησπέρα, δεσποινὶς. Ἐγὼ ἔβαλα τὴν παγίδα διὰ τὰ τσακάλια καὶ τί βλέπω; ἔπιασα μιά δεσποινίδα. Χά, χά, χά! Μὰ ἐπὶ τέλους, τί ἐπάθετε; Ἄ! ἐκατάλαβα! ἔρχεσθε νὰ

κατασκοπεύετε τὸ μαγαζὶ μου, αἱ;! Ἐγὼ ἔγραψα ἐδῶ εἰς τὸν τοίχον νὰ μὴ πλησιάσῃ κανεὶς. Ἀλλὰ καλὰ τὴν ἐπάθετε. Μείνατε ἕως αὐριον τὸ πρωὶ ἔτσι, γιὰ νὰ ἰδῆ ὁ κόσμος τί παστρικό μαγῆλι εἶσθε. Καλὴ νύκτα.

Ἡ θέσις τῆς δεσποινίδος ἦτο φορικῶδες. Τί θὰ ἐγένετο ἕως τὸ πρωί; Μόλις τὸ ἐσυλλογίσθη, ἐλιποθύμησε καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς.

Ἐ Χάνς τὴν εἶδε.

— Δυστυχία μου! ἐσκέφθη· ἂν τὴν ἰδοῦν ἔτσι, αὐριον τὴν ἔχω ἄσχημα.

Ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν καὶ ἔπειτα διηυθύνθη εἰς τὴν παγίδα. Τὴν ἠνοιξε μὲ δυσκολίαν. Ἐξέμπεξε τὰ πόδια τῆς δεσποινίδος ἀπὸ τὸ μηχανήμα. Ἄλλ' ἡ Νιούμαν ἔμεινε πάντοτε λιπόθυμος. Τότε ἀπεφάσισε νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον. Τὴν ἐσήκωσε καὶ τὴν μετέφερεν εἰς τὸ μπακάλικό της. Καίτοι τὸν ἐχώριζον ὀλίγα βήματα ἐν τούτοις καὶ κατ' αὐτὸ τὸ μικρὸν διαστήμα ὁ Χάνς διεπίστωσε — χωρὶς νὰ τὸ ἐπιδιώξῃ — ὅτι καὶ τὰ πόδια τῆς δεσποινίδος ἦσαν ὠραιότατα, καὶ τὰ στήθη φυσικὰ καὶ πλούσια, καὶ τὸ δέσμα ῥόδιον καὶ τρυφερόν. Εἰς τὰς ἐξικριβάσεις ταύτας τὸν ββοήθησε τυχαίως ἡ σελήνη, ἡ ὁποία ἐπρόβαλε τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σύννεφα.

Ἐ Χάνς, ἀφοῦ ἀπέθεσε τὸ ζωντανόν, ἀλλ' ἀναίσθητον φορτίον του, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἀλλῶ, παρὰ τὰς προσπαθείας του, δὲν κατώρθωσε νὰ κοιμηθῆ.

Τί νὰ εἶχεν ἄρα γε;

Τὴν ἐπομένην ἀπὸ πρωίας, ἐνῶ ἡ δεσποινὶς Νιούμαν εἶχε τὴν συνήθειαν τὰ τραγωδῆ τὸ εἰρωνικὸν τραγοῦδι της, δὲν ἠκούσθη ἐν τούτοις... Τοῦτο νὰ προήρχετο ἄρα γε ἀπὸ ἐντροπῆν; Ἡ μήπως προητοιμαζεν ἐκδίκησιν; Ἡ συνέχεια τῆς ἱστορίας αὐτῆς ἀπέδειξεν εἰς τὸν μπακάλην, ὅτι ἡ δευτέρα ὑπόθεσις ἦτο ἡ ἀλήθεια.

Οἱ μπακάληδες εἰς τὴν Ἀμερικὴν συνειθίζουσι νὰ θέτουσι ἀπ' ἑξῶ ἀπὸ τὸ πινακωσιὸν των ἓνα πίνακα, εἰς τὸν ὁποῖον γράφουσι τὰ κυριώτερα εἶδη, ποῦ πωλοῦν, καὶ τὰς τιμὰς των. Ἐ κατάλογος φέρει τὸν τίτλον NOTICE, γραμμένον μὲ κεφαλαία γράμματα.

Οἱ μπακάληδες τῆς Πετρελαιουπόλεως μὰζι μὲ τὰλλα ἐμπορεύματα, ποῦ ἐπωλοῦσαν, εἶχαν καὶ πάγον. Ἀπὸ τὸ εἶδος αὐτὸ ἔκαμνον καλὰς δουλειὰς, διότι ὁ Ἀμερικανὸς δὲν πίνει οὔτε τὴν μπύραν οὔτε τὸ οἶσιμι του χωρὶς νὰ εἶναι παγω-

μένον. Ἐ Χάνς ἐπρομηθεύετο μεγάλας ποσότητας πάγου ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον καὶ ἐπρομήθευεν εἰς ὅλους τοὺς πελάτας του.

Παραδόξως ὅμως κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἠγόραζε πλέον πάγον. Μήπως δὲν τὸν μετεχειρίζοντο; Αὐτὸ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ὑποθέσῃ, τοσοῦτο μάλλον, καθόσον ἐβλεπεν, ὅτι καὶ οἱ πιστότεροί του πελάται ἠγόραζον τὸν πάγον των ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Νιούμαν.

Δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποπτευθῆ. Καὶ ἐθύμωνε τοσοῦτο περισσότερο μὲ τὴν κατάστασιν αὐτὴν, ὅσον τὰ ἀποθέματα τῶν πάγων, ποῦ εἶχεν, ἔλυνον, μὰ τὴν ἀναμένοντα τοὺς ἀγοραστὰς των.

Μίαν ἡμέραν, ἀπαυδήσας, ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν καὶ ἠρώτησεν ἓνα πελάτην του:

— Γιατί, φίλε μου, δὲν ψουνίζεις περὶ πάγον ἀπὸ μένα;

— Γιατί; ἀτλούστατα, διότι δὲν ἔχεις.

— Δὲν ἔχω; πρὸς σοῦ τὸ εἶπε; Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ἔχω πρὸν καὶ καλὸν πάγον, ἔλα μιά στιγμὴ εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Ἐγὼ εὐκολώτερον μπορῶ νὰ σοῦ ἀποδείξω, ὅτι δὲν ἔχεις. Ρίψε μιά ματιὰ στὸν κατάλογόν σου.

Ἐ Χάνς ἔμεινε κατάπληκτος. Τὰ χρώματά του ἠλλοιώθησαν καὶ κάποια ἀγρία ὕβρις ἐξέσπασεν ἀπὸ τὰ σαρκώδη χεῖλη του.

Τί εἶχε συμβῆ;

Ἄπλούστατον: Ἀπὸ τὸν τίτλον NOTICE κάποιος χέρι εἶχεν ἀποξύσει τὸ μεσαῖον T. Ἐμεινε δὲ, ἀντὶ NOTICE, ἡ φράσις NO ICE.

Ἐσῦρετε δὲ τί σημαίνει εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Πετρελαιουπόλεως ἡ φράσις αὐτή; Τίποτε περισσότερο, τίποτε ὀλιγώτερον: Δὲν ὑπάρχει πάγος.

Ἡ λύσσα τοῦ Χάνς ἐμορφώθη. Ἐνόησεν ἀμέσως, ὅτι τὸ κακόβουλον αὐτὸ παιγνίδι ὠφέλιστο εἰς τὴν δεσποινίδα Νιούμαν, καὶ ὅπως ὀργὴ καὶ μένεα πνέων, ἔτραξεν εἰς τὸ κατῳνημά της.

— Καταραμένη, τρισματάρατη!... Αὐτὸ εἶναι αὐθάδεια, εἶναι ἐγκλημα, εἶναι κακοήθεια· θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ἔσένα...

Ἐπειτα, στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ συνηθροίσθησαν γύρω των:

— Ἀκοῦτε ἐκεῖ νὰ μοῦ ξύσῃ τὸ μεσαῖον γράμμα!

(ἀκολουθεῖ)

Ε. Ε.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

Οι σύζυγοι και η προίξ.

Σύζυγος επίσης καθώς πρέπει είναι εκείνος, ο οποίος αποβλέπει εις την γυναϊκά του δια τας ἀρετάς της και την πνευματικὴν της ἀνάπτυξιν, και όχι δια τὴν προίκα της. Ὁ ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος δέχεται νὰ νυμφευθῆ κέρην πλουσίαν, καίτοι εἰς τὸ βῆθος δὲν τὴν ἐκτιμᾷ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι και καλὸς σύζυγος, ἀφοῦ, μετὰ τὴν κάρπωσιν τῆς προίκας, εὐδὲν τὸν συνδέει πρὸς τὴν γυναϊκά του, τῆς ὁποίας τὰ σφάλματα και ἐλαττώματα ἐξογκώνει ἢ ἀντίληψίς του, ὑποβαλλομένη εἰς τὸ μυχιαίτατον μῖσος, τὸ ὁποῖον τρέφει πρὸς αὐτήν.

Ἴδου τί λέγουν σχετικῶς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο

Ὁ Θεόγγις :

«Ὅταν ἀγαράζη κανεὶς ἓνα σκύλο ἢ ἓνα ἄλογο ζητεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ καλὸν γένος. Ὅταν θέλῃ νὰ πάρῃ τις γυναῖκα, ἢ πρώτη φροντίς του εἶναι νὰ ἐρωτήσῃ ἂν ἔχῃ πολλὰ χρήματα και ἂ; εἶναι ποταπῆς οἰκογενείας; δὲν τὸν ἐνδιαφέρει. Ἡ προίξ της ἐξαγοράζει ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἀτόμου και τῆς οἰκογενείας της».

Ὁ Μένανδρος :

«Ὅταν ζητῆ τις νὰ πάρῃ γυναῖκα, ζητῆ εἰς τὴν περὶ λεπτῆ ζυγαριᾶς και μετὰ μεγάλη φροντίδα τὴν προίκα της. Νὰ σταθμίσῃ τὰς ἀρετάς της; Δὲν εἶναι διόλου ἀνάγκη. Ἐν τούτοις, ἐντὸς ἑξ μηνῶν τὸ χρεῖμα δυνατὸν νὰ χαθῆ, ἀλλ' ἢ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ὁ ἀνδρὸς παίρνει μετὰ κλειστὰ τὰ μάτια, εἰμπορεῖ νὰ εἶναι ἡλιθία, ἀδιάλλακτος, ἀπιστος, θυμώδης, φλύαρος και ὁ τρόμος τοῦ συζύγου της».

Ὁ Λυκούργος :

«Ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης ἐθέσπισεν, ὅπως μὴ δίδωσιν οἱ γονεῖς εἰς τὰς θυγατέρας των προίκας, και τοῦτο, διὰ νὰ μὴ νυμφεύονται αἱ νέαι οὔτε διὰ τὴν προίκα των οὔτε διὰ τὰ χρήματά των, ἀλλ' ἔξ ἐκτιμήσεως πρὸς τὰς ἀρετάς των.

Ὁ Σόλων :

Κατὰ τὴν νομοθεσίαν του, αἱ νέαι δὲν ἐπιστρέπτετο νὰ φέρουν εἰς τοὺς συζύγους των ἄλλο τι, ἐκτὸς τριῶν ἐνδυμασιῶν και τινων ἀπαραιτήτων ἐπιπλῶν ἐλαχίστης ἀξίας. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ νομοθέτης δὲν ἠθέλη, ὅπως ἀγοράζονται οἱ σύζυγοι ἢ θεωρεῖται ὁ γάμος ἕμμοιρὸν μέσον πλουτισμοῦ, ἀλλὰ προέρχεται εἰς τὸν ἕξ ἐκτιμήσεως τῶν ἀρετῶν ἐπατέρου τῶν συζύγων.

Ὁ Μαρσιάλ :

«Ἐρωτῆς διατὶ δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ πλουσίαν γυναῖκα; Ἀκριβῶς διότι δὲν θέλω νὰ εἶμαι γυναῖκα τῆς γυναϊκῆς μου. Ὁ σύζυγος πρέπει νὰ εἶναι ἀνώτερος τῆς συζύγου; ἄλλως ἢ γυνὴ και ὁ σύζυγος δὲν εἶναι ποτε ἴσοι».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω βλέπομεν, ὅτι ἡ ἀρχαιότης θεωρεῖ καλὸν σύζυγον ἐκεῖνον, ὅστις κατὰ τὸν γάμον του δὲν ἀποβλέπει εἰς τὸ χρεῖμα τῆς γυναϊκῆς του. Ἐξ ἄλλου ὁμως διαπιστοῦται πόσον ἀρχαῖον και προαιώνιον εἶναι τὸ ζήτημα τῆς προίκας.

Ὁ Πλαῦτος.

Σχετικὸς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς προίκας εἶναι και οἱ κατωτέρω στίχοι τοῦ Λατίνου κωμικοῦ ποιητοῦ Πλαῦτου, ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ: «Ὁ Πέρσης :

Νεάνις. — Ὁ, τι κάμνω τώρα, εἶναι κακὸν και μ' ἐξαναγκάζετε εἰς τοῦτο. Ἄλλ' ὅταν θὰ ἔλθῃ ἢ ἡμέρα νὰ με νυμφεύσετε, ὑπάρχει κίνδυνος, ὅτι λεπτὸς τις μνηστήρ, ἂν μάθῃ τὴν διαγωγὴν μου, θὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τοῦ νὰ με πάρῃ.

Κρονίων. — Ἡλιθία! Δὲν ξεύρεις λοιπὸν τί ἔχει τιμὴν εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν; Δὲν ξεύρεις, ὅτι οἱ σύζυγοι στηρίζουν τὴν ὑπόληψιν των εἰς τὴν προίκα τῶν γυναικῶν των, και ὅτι περὶ τῶν ἡθῶν των οὔτε φροντίζουσι;

Ταῦτα ἐγράφοντο δεκαεπτὰ αἰῶνας πρὶν, και εἶναι ὄντως δηκτικῶτα διὰ τοὺς συζύγους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κατέρχονται εἰς τὸν γάμον, ἀποβλέποντες εἰς τὴν προίκα τῆς μελλούσης συζύγου των.

Αὐτοὶ βεβαίως δὲν εἶναι οἱ ἰδανικοὶ σύζυγοι.

Ἡ γνώμη μιᾶς πεπειραμένης.

«Κακόηχος ἴσως και παράφωνος θ' ἀκουσθῆ ἢ φωνὴ μου, προστιθεμένη εἰς τὴν μελωδικὴν συναυλίαν τῶν χαριτωμένων δεσποινίδων ἀναγνωστριῶν σας. Αὐταί, ὡς ἀπειροὶ τοῦ κόσμου, θὰ σᾶς ψάλλουν ἀπειρα κελαδήματα εἰς ἀπάντησιν πρὸς τὸ ἐρωτήμα τοῦ «Ύψ'Ολα» περὶ Ἰδανικοῦ συζύγου.

Ἡ φωνὴ μου θὰ εἶναι τραχὺτα ὡς ἡ τῆς κορῶνης; διότι πρέπει νὰ σᾶ; τὸ εἰπῶ, ὅτι μερικαὶ παλαιαὶ μου φιληνάδες, ζῶσι ἢ μακαρίτισσαι, μετὰς ὁποίας πρὸ 40 ἐτῶν διέκοψι τὰς σχέσεις, πεισματικῶς μετὰ ὀνόμαζαν κουρουνόμυαλη.

Ἐίμαι τώρα γοαῖα, χήρα, και ἀπολαύω εἰς τὴν δύσιν τοῦ βίου μου τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν, ποῦ ἔχει ἢ γοαῖα, ὅταν περιστοιχίζεται ἀπὸ πολλὰ ἐγγονάκια. Μετὰ τὴν χαρὰν των, ἐξώφλησα τὰς πικρίας τῆς ζωῆς μου και ἀπέκτησα τόσον πλοῦτον χαρᾶς, ὅσον δὲν παρῶν τὰ δισκατομύρια βλῶν τῶν πλουσιῶν Ἀμερικανῶν συλλήβδην λαμβανόμενων. Ἐν μόνον μειονέκτημα ἔχει ὁ ἰδικὸς μου πλοῦτος, ὅτι δὲν ἔμπορεῖ νὰ μεταδοθῆ μήτε ὡς δάνειον μήτε ὡς δωρεά. Ὅποια θέλει νὰ τὸν ἀποκτήσῃ, ἂ; μιμηθῆ τὴν κουρουνόμυαλη.

Ἀδυστυχῶς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν βλέπω ὀλόγυρά μου, ὅτι τὰ προκομμένα ἀνδρόγυνά μας δὲν ἐννοοῦν νὰ ἔχουν περισσότερα ἐνός, δύο ἢ τριῶν τὸ πολὺ τέκνων, ἐνῶ ἐγὼ ἀπέκτησα και ἀνέθρεψα δέκα. Καί, δόξα τῷ Θεῷ, τὰ παιδιὰ μου και τὰ ἐγγόνια μου ἀντήμειψαν τοὺς κόπους μου, ποῦ ἦσαν βέβαια εὐλογημένοι, ἀφοῦ με ἔφεραν εἰς εὐτυχισμένον γῆρας, ποῦ συνορεύει μετὰ τὴν εὐθανασίαν.

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, λέγουν, ὁμοιάζει τὸ δρᾶμα. Ἐπειδὴ δὲ τὸ δυσκολώτερον μέρος ἐνός δραματικοῦ ἔργου εἶναι ἡ τελευταία του πράξις, ἢ περιέχουσα τὴν λύσιν, και ὅταν αὐτὴ εἶναι ἐπιτυχῆς, τότε ἐπαινεῖται και χειροκροτεῖται, ἔπεται, ὅτι ἀπὸ τὸ καλὸν γῆρας και ἀπὸ τὴν εὐθανασίαν, ἀπὸ τὴν τελευταίαν δηλ. πράξιν πρέπει νὰ μριθῆ, ὅτι ἐπιτυχῶς ἐπαίχθη και τὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς μας.

Λοιπὸν, ἂ; πῶ μ' ἐγὼ ὀλίγα ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματός σας. Νεάνις 24 ἐτῶν, ὑπανδρεύθη τὸν ὠραιότερον και κομψότερον νέον τῆς ἐπ' αἰχῆς; εἶχε πολλὰ χαρίσματα και ἦτο καλὸς πιανιστής, ἐνῶ ἐγὼ ἐκυμβάλιζα ὡς τὸ ἄκρον ἄκρον μουσικῆς τὴν Prière d'une Vierge. Ἐκαμάρωνα τὸν Χαριλάον μου ὡς τὸν ἰδανικὸν σύζυγον. Καὶ ἐκεῖνος ὅμως μ' ἐβεβαίωσε τότε, ὅτι ἐπέτυχε τὴν ἰδανικὴν σύζυγον. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡμῖν μ' ἐγὼ εὐμορφῆ και καλὴ νοικοκυρά, ὅπως ἢ μητέρα μου.

Πρὶν παρῆλθῃ ἔτος ἀπὸ τοῦ γάμου, συγκαὶ ἀνακαλύψεις και ἀποκαλύψεις ἐλαττωμάτων ἐγίνοντο ἀμφοτέρωθεν. Μετὰ τὸ πρῶτον και δεῦτερον ἐλάττωμα ἐβλεπα νὰ σμικρύνεται ἢ ἰδανικότης τοῦ Χαριλάου μετὰ τὸ τρίτον και τέταρτον μετμορφώθη γελοιογραφικῶς μετὰ τὸ πέμπτον διελύθη ὡς κληνὸς και διεσφράγη ὡς πομφόλυξ. Ἐκρήξεις σηκῶν μᾶλλον ἢ ἦσαν ζωηρῶν ἡκολούθησαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐσκέφθη, ὅτι ἐφείλω νὰ τὰς προλαμβάνω, ἀποφεύγουσα τὰς προστριβάς. Προσεπάθησα νὰ στρογγυλαίνω τὰς παρουσιαζόμενας ἀνωμαλίας, ν' ἀμβλύνω τὰς γωνιώδεις συγκρούσεις, νὰ συμμορφώνωμαι περισσότερον μετὰ τὰς θελήσεις του, και νὰ ὑποχωρῶ σχεδὸν πάντοτε, και ὅταν ἀκόμη τὸ δίκαιον ἦτο φανερὰ ὑτέρῳ ἐμοῦ. Ἦρχισα νὰ κλειῶ τὰ μάτια μου εἰς μερικὰς παρεκτροπὰς του, διὰ νὰ μὴ προκαλῶ σκηνὰς ζηλοτυπίας, ἀφοῦ ἐνόησα, ὅτι ἡ ζήλοτυπία τῆς γυναϊκῆς, ἀντὶ νὰ ἐλκύσῃ, ἀποθῆ και πληγώνει τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνδρός.

Ἐίχα ὀρκισθῆ, κατὰ τὰς λαμπρὰς ἡμέρας τῆς ἰδανικότητος, νὰ μείνω μέχρι θανάτου πιστὴ και ἀφοσιωμένη εἰς τὸν Χαριλάον μου, και ἐτήρησα τὸν ὄρκον μου. Ἀλλὰ ἐκεῖνος, μολονότι εἶχε κάμει τὸ ἴδιον, ἐφάνη δυστυχῶς ἐπίορκος. Ἐπταεὶς ἢ ἕκτακτος ὠραιότης του, ἴσως και ἡ ἀνδρική φύσις. Τὸν παρωμοιάζον μετὰ τὸν Ἀπόλλωνα και τὸν κυνηγοῦσαν αἱ γυναῖκες και μετὰξὺ αὐτῶν πρῶται αἱ φιληνάδες μου. Δεσποινίδες, ἀκούσατε τὴν συμβουλήν μου: Ἐκλέξατε ὀλιγώτερον ὠραῖον τὸν ἰδανικὸν σας σύζυγον.

Μετὰ τὴν ἀπόκλισιν τοῦ τρίτου τέκνου μου, ἐβεβαίωθην, ὅτι τὴν πρὸ καιροῦ ἀπολεσθεῖσαν

ἰδανικότητα εἶχε κρυφίως και διδοχικῶς ἐπανεύρει ὁ ἀγαπητὸς μου σύζυγος εἰς τὰς ἀγάλας δύο φιληνάδων μου ὑτάνδρων, εἰς τὰς ὁποίας εἶχα τὴν ἀνοησίαν νὰ ἐμπιστευθῶ τα κτὰ τοῦ ἀνδρός μου παράπονα. Δεσποινίδες, ἀκούσατε και αὐτὴν τὴν συμβουλήν μου: Μὴ ἐμπιστευθῆτε τὰ παράπονά σας εἰς καμμίαν φίλην σας, μήτε εἰς τὴν μητέρα σας. Κρατήσατέ τα μυστικὰ ἀπὸ ὅλους.

Ἀποδείξεις, μὴ ἐπιδεχόμεναι τὴν ἐλαχίστην ἀντίρρησην, περιήλθον εἰς χεῖράς μου. Πρῶτον μία ἐπιστολὴ μετὰ ψευδώνυμον Φιφῆ, ἀλλ' αὐτόγραφος, ἐπρόδιδε τὴν γράψασαν, τῆς ὁποίας ὁ γραφικὸς χαρακτήρ μετὰ ἦτο γνωστότατος, ἀφοῦ εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ με γράφῃ συχνά, ἐκδηλοῦσα αἰσθήματα ἀδελφικῆς ἀγάπης πρὸς ἐμὲ τὴν μοναδικὴν της φίλην. Δεῦτερον ἓνας λογαριασμὸς κοσμηματοπώλου, σταλεῖς εἰς τὴν οἰκίαν μου ἀπὸ τὸ σπιτὶ ἄλλης μου φιληνάδας, διὰ νὰ δοθῆ ἀσφαλῶς εἰς χεῖρας τοῦ συζύγου μου, περιήλθον ἔξ ἀδεξιότητος τοῦ κομιστοῦ εἰς τὰς ἰδικὰς μου χεῖρας. Τοῦτο ἦρκει, διὰ νὰ μὴ ἀμφιβάλλω, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ πληρωθῆ ἀπὸ τὸν ἀνδρα μου ἐν ὠραῖον τῶν κέρων κόσμημα, ποῦ εἶχε τὸ θράσος νὰ με δείξῃ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἢ ἐν λόγῳ κυρία. καυχωμένη πρὸς ἐμὲ, ὅτι τὸ ἡγόρασε μετὰ τὰς οἰκονομίας της! Ἐθαυμάσαι τῶν γυναικῶν οἰκονομία!

Ὅταν κατόπιν, λαβούσα ὑπὸς ἀπειλητικὸν εἰσαγγελίως κατηγόρου, ἐπέδειξα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ δύο ἐκεῖνα σώματα τοῦ ἐγκλήματος εἰς τὸν ἐμβρόντητον σύζυγόν μου, τοῦ εἶπα:

— Ἀχάριστε και ἐπίορκε Χαριλάε! Ἐχασες πρὸ καιροῦ τὴν ἰδανικὴν σου σύζυγον, ἀλλ' ἐκέρθησες, βλέπω, δύο τώρα ἰδανικὰς. Παίρνω λοιπὸν μ' ἐγὼ τὰ παιδιὰ μου, φεύγω και σ' ἀφίνω ὀριστικῶς. Ἄς σε μοιρασθοῦν, ὅπως εἰμποροῦν, αἱ δύο μοιχαλίδες σου. Θὰ ἔχῃς ἴσως ξετροπώσει, ὡς κατακτητῆς καρδῶν, και ἄλλας ἰδανικὰς, ποῦ ὄλαι μαζῆ θὰ σε κομμειάσουν, ἔθλιε! Κρῖμα εἰς τὴν ἀληθινήν ἀγάπην, ποῦ σε εἶχα! Κρῖμα εἰς τὴν ἰσοβίον ἀφοσίωσιν, ποῦ σε ὠρκίστην!

— Ἡμαρτον, ἀγάπη μου. Συγχώρησέ με, ἀγαπητῆ μου Ἀνθούλα. Δὲν θὰ φύγῃς, δὲν σ' ἀφίω νὰ φύγῃς. Ὁμολογῶ τὸ σφάλμα μου.

— Ἐνα μόνον;

— Τὰ σφάλματά μου, ποῦ εἶνε πολλά, τὸ ὀμολογῶ. Ἐγεῖνα ἐπίορκος, ἀλλὰ σε ὀρκίζομαι...

— Τί ἀξίζουσι γένοι ὀρκοὶ τῶν ἐπίορκων;

— Πιστευσέ με και χωρὶς ὀρκον αὐτό, ποῦ θὰ σε πῶ: ἔξω τοῦ συζυγικοῦ οἴκου δὲν ὑπάρχουν ἰδανικαὶ σύζυγοι δανεικαί, μάλιστα, ὅσας θέλεις; ἀλλὰ ἰδανικαί, καμμία.

— Ὁμιλεῖς ἐκ πείρας; ἀλλ' ἀποφθέγματα ἐπὶ τοιοῦτων ἐλεεινῶν περιστασιῶν δὲν πείθουν κανένα. Κράτησε διὰ τὸν ἑαυτὸν σου τὸ ἀπόφθαγμα σου και τὰς δανεικὰς συζύγους τῶν φίλων μας, μετὰ τὰς ὁποίας κάμνεις τὰ πειράματά σου, καταπατῶν τὸν ὄρκον σου.

— Οἱ ὀρκοὶ, ποῦ δίδονται τὴν στιγμὴν ἀληθοῦς ἐρωτος, δὲν πιάνονται. Σὲ ὠρκίσθηκα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ γάμου μας, εἰς τὴν ἀμὴν τοῦ πρώτου και μόνου ἐρωτός μου. Ὡς ἐπίορκον οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ δὲν θὰ με ἐτιμῶρουν. Σὲ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ποῦ εἶναι πολὺ ἱερώτερος ἀπὸ τὸν ἐρωτικὸν ὄρκον, ὅτι χάρις εἰς τὴν ἐπίορκίαν μου και τὰ ἐλεεινά διὰ σέ, ἀλλὰ σωτήρια δι' ἐμὲ, πειράματά του, σὲ ἀναγνωρίζω και σὲ κηρύττω, ἀγαπητῆ μου Ἀνθούλα, ὡ; τὴν μόνην ἰδανικὴν σύζυγον, ποῦ εἶσαι πράγματι ἀξία τῆς λατρείας μου και τῆς αἰωνίας μου ἀφοσίωσης.

— Πρέπει λοιπὸν τότε νὰ εὐχαριστήσω πρῶτον τὰς δανεικὰς συζύγους και ὑστερον ἐσένα;

— Ὁ διάλογος κατέληξεν εἰς πλήρη συμφιλίωσιν. Ἐξέσχησα ἐνώπιόν του τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ψευδοφιφῆς, και τοῦ παρέδωκα τὸν λογαριασμὸν τοῦ κοσμηματοπώλου, διὰ νὰ τὸν πληρώσῃ, ὑπὸ τὸν ὄρκον, ὅτι δὲν θ' ἀποκαλύψω τὰ αἰσχητῶν δύο φιληνάδων μου, περιορισθεῖσα νὰ διακόψω πᾶσαν σχέσιν με αὐτὰς και ἄλλας ὑτόπτους, ὡς αὐταί, οἰκογενείας. Ὁ Χαριλάος μου με ἐβεβαίωσεν εἰς τὴν ὑγείαν τῶν παιδιῶν μας, ὅτι θὰ τηρήσῃ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του. Καὶ τὸν ἐτήρησε; διότι ἐζήσαμεν ἐκτοτε ἀγαπημένοι, ὁμοιοῦντες και ἀφοσιωμένοι και οἱ δύο εἰς τὴν ἀνατροφὴν, ἐκπαίδευσιν και ἀποκατάστασιν τῶν τέκνων μας. Τοιαῦται οἰκογενειακαὶ ἀσχολία μετὸς παιδιᾶ εἶναι τὸ ἀσφαλέςτερον ἀλεξιέκτατον κατὰ πάσης παρεκτροπῆς τῶν καθηκόντων ἀμφοτέρων τῶν συζύγων.

Ἐχω και ἄλλας πολλὰς συμβουλὰς νὰ δώσω εἰς τὰς δεσποινίδας. Ἀρκούμαι πρὸς τὸ παρὸν νὰ ὑποστηρίξω, ὅτι τὸ μεγαλειότερον κακὸν προέρχεται ἀπὸ τὰς γυναϊκὰς και ἰδίᾳ τὰς ἐπάνδρους. Αὐταὶ παρασύρουν τοὺς ἀνδρας και γίνονται αἰτιαὶ καταστροφῆς τῆς εὐτυχίας τῶν οἰκογενειῶν μας.

Κοκκίνα Ἀνθή.

— Πρὸ πάντων ἀπαιτεῖται προσοχή, εἶπεν, ἐν τῇ καταστάσει, ὅπου εὐρίσκειται ἡ ζωὴ της κρέμαται ἀπὸ μίαν κλωστήν. Μία ἀνοικτὴ θύρα, ἐν παράθυρον, τὸ ὁποῖον θ' ἄφινε ρεῖμα ἀέρος νὰ περνᾷ τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς, εἴμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ τὴν κατάστασιν θλιβερώς.

— Μείνετε ἡσυχος, ἰατρὲ, εἶπεν ὁ Λεσπερᾶ· θὰ φροντίσω ἐγὼ ἀτομικῶς δι' ἅλ' αὐτά.

Ὅντως, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ πατὴρ τῆς Ζερμαῖν ἐξεδήλωνε μίαν ζωηρὰν ἀνησυχίαν. Δὲν ἐπερνοῦσεν οὔτε μία ὥρα, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς Βαλερίας εἴτε τὴν γυναῖκά του, εἴτε τὴν Ζερμαῖν, οὔτινες διαδοχικῶς ἐπηγρύπνουν ἐπ' αὐτῆς. Καὶ μάλιστα διετύπωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀγρυπνήσῃ καὶ αὐτὸς καθὼς αἱ ἄλλαι.

— Ἐχει μνησικακίαν κατ' ἐμοῦ, ἔλεγεν. Θὰ ἀντιληφθῇ ὅμως κατὰ τὴν ἀσθενείαν της, ὅτι κατέβαλα ὄλας τὰς προσπαθείας μου, διὰ νὰ θεραπευθῇ. Ἡ μνησικακία της δὲν θὰ ἰσχύσῃ πρὸ τῶν ἐκδηλώσεων τούτων τῆς ἀφοσιώσεώς μου.

Ὁ Λεσπερᾶ ἔξετέλεσεν ὅ,τι εἶπε· πολλάκις ἠγρύπνησε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς.

Ἡ κρίσις τῆς νόσου παρήλθε καὶ ἡ θεία, ἣτις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συνεχῶς εἶχε χάσει τὸς αἰσθήσεις της, ἐφάνη, ὅτι ἀνακτᾷ δυνάμεις.

Ὁ ἰατρὸς διὰ πρώτην φοράν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ δώσῃ βεβαίωσιν, ἐξεδήλωσε κάποιαν ἐλπίδα.

Ἀκατάπαυστα ὅμως ἐπανελάμβανε :

— Πρὸ παντὸς προσοχή. Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτῆς. Εἰς τὰς ἀσθενείας τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ἡ θεραπεία προέρχεται μᾶλλον ἀπὸ τοὺς περιποιουμένους τὸν ἀσθενῆ, παρὰ ἀπὸ τὸν ἰατρόν.

Ἐν τούτοις ὁ Λεσπερᾶ ἐπανελάμβανε πάντοτε :

— Μὴ ἀνησυχεῖτε, ἀναλαμβάνω ἐγὼ.

Ἡ ἀγωνία διὰ τὴν ἀσθενείαν τῆς Βαλερίας ἦτο πολὺ μεγαλειτέρα εἰς τὸ σπῖτι τοῦ μάγου, παρὰ εἰς τὸ Σαντεπλαῖρ. Ὁ Ἰωάννης δὲν ἔζη πλέον. Τὴν πρώτην ἡμέραν, ἣτις ἐπηκολούθησε τὸ γεγονός καὶ τὴν κοινὴν μετὰ τοῦ πατρὸς του ἐπίσκεψιν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σπῖτι τοῦ Λεσπερᾶ δύο ἢ τρεῖς φορές χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ ἔμβῃ. Συνήνητησε τὴν Ζερμαῖν καὶ τὴν ἠρώτησε τί λέγει ὁ ἰατρὸς. Ὅταν δ' ἔμαθεν, ὅτι πρόκειται περὶ πνευμονίας καὶ ὅτι ἡ κατάστασις τῆς ἀσθενοῦς εἶναι σοβαρά, κατελήφθη ἀπὸ παραφορὰν καὶ μέχρις ἐσπέρας περιεπλανᾶτο εἰς τὰ πέριξ, παραφερόμενος ἀπὸ τὰς σκέψεις του.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Σαντεπλαῖρ τὴν νύκτα, ἐπήδησεν ἀπὸ τὸν τοῖχον τοῦ κήπευ καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸ σπῖτι τοῦ Λεσπερᾶ.

Ἐσταμάτησεν ὀπισθεν δένδρου καὶ ἐκείθεν παρετήρει. Ἐγνώριζε τὰ παράθυρα τῆς Βαλερίας. Καὶ εἰς τὰ παράθυρα ταῦτα προσήλωσε τὸ βλέμμα του.

Τί νὰ ἐγίνετο ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων ;

Εἰς τὸ δωμάτιον δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν φῶς· μία κανδήλα μόνον ἔκαιε, καὶ ἐπειδὴ τὰ μεγάλα παραπετάσματα ἦσαν κλειστά, δὲν διέκρινέ τι.

Ἐν τούτοις μία φωνὴ ἐνδόμυχος τῷ ἐφώναζε :

— Πεθαίνει, ἐγάθη ὀριστικῶς διὰ σέ !

Οἱ λυγμοὶ τὸν ἐπνιγον. Διενυκτέρευσε παρὰ τὸ δένδρον ἐκεῖνο. Τὴν πρώτην ἐξήτησε πληροφορίας ἀπὸ τὸν ἱπποκόμον τοῦ Λεσπερᾶ, ὅστις ἐξεπλάγη, ὅταν εἶδε τὸν νέον τέτοιαν ὥραν εἰς τὸν κήπον.

— Πῶς εἶναι ; πῶς ἐπέρασε τὴν νύκτα της ;

— Ἐχει παραληρήματα. Δὲν ἀναγναρίζει κανένα !

Τότε ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σπῖτι τοῦ ὁ Ἰωάννης καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ πατρὸς του, κλαίων.

— Παιδί μου ! καυμένο παιδί ! ἐπιθύριζεν ὁ γέρον εἰς τὸ οὖς τοῦ παιδιοῦ του.

— Σὰ βεβαιῶ, πατέρα, ὅτι θὰ ἀποθάνῃ !

Δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ὅταν τοῦ εἶπον, ὅτι ὁ ἰατρὸς εἶχεν ὀλίγας ἐπίδας σωτηρίας, ὁ Ἰωάννης κατελήφθη ὑπὸ νέας συγκινήσεως.

— Ἀλλὰ σὺ, καυμένο παιδί, τὴν ἀγαπᾷς, πολὺ τὴν ἀγαπᾷς.

Καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὁ ἴδιος, ἂν ἡ κατάστασις τῆς Βαλερίας ἦτο ὀλιγώτερον σοβαρά, ἀπηυθύνθη πρὸς τὸν Λεσπερᾶ.

— Ἐθεραπεύθη, κύριε μάγε, ἐθεραπεύθη χωρὶς τὴν κουκουβάγια σας καὶ χωρὶς τὸν Ὀμηρόν σας !

— Ὅχι, κύριε, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη θεραπευθῇ ἡ δεσποινίς, ἀπατᾶσθε, ἀπῆντησε σταθερῶς ὁ γέρον. Ἴσως παρετηρήθη εἰς τὴν κατάστασιν της κάποια βελτίωσις, ἀλλ' ἀπ' αὐτῆς μέχρι τῆς θεραπείας ἡ ἀπόστασις εἶναι μεγάλη. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀπατῶνται τινες καὶ τοιοῦτοτρόπως σημειόνονται ὑποτροπαί, αἵτινες φέρουσι τὸν θάνατον.

— Ἄν παρατηρηθῇ κάποια ὑποτροπή, κύριε μάγε, ἀπῆντησεν ὁ Λεσπερᾶ, θὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν Θέμιδα, τὸν Βούδαν καὶ τὸν Νέρωνά σας ! . . . Μάλιστα δὲν θὰ λάβετε τὸν κόπον νὰ φέρετε καὶ τὸν Ὀμηρόν σας· ἔχω ἓνα ἀπὸ τὸν καιρὸν, ποῦ ἐπήγαινα εἰς τὸ σχολεῖον !

Ὁ Μαρι-Ἀδὲλ δὲν ἐπειράζετο ἀπὸ τὰς ἀστείότητας, τὰς ὁποίας ἤκουε καὶ αἵτινες δηκτικώτατα ἀπηυθύνοντο πρὸς αὐτόν. Ἐμενεν ἀδιάφορος, ἀλλ' ὁ Λεσπερᾶ ἐξ ἐνστίκτου τῷ ἦτο πολὺ μισητός. Τὸν παρετήρησε μὲ τὸ βαθύ του βλέμμα καὶ μ' ἐν μειδίαμα τῷ ἀπῆντησε :

— Γνωρίζω, ὅτι ὁ θάνατος τῆς κόρης αὐτῆς θὰ σᾶς παρέιχε τὴν μεγαλειτέραν ἐκδούλευσιν. Ἡ κόρη σας, ἡ Ζερμαῖν, εἶναι φυσικὴ αὐτῆς κληρονόμος καὶ ὁ Ἰούλιος Γκρανδιέ, ὁ σύζυγός της, εἶναι συνέταιρός σας. Ὁ θάνατός της θὰ ἀπλοποιεῖ πολλά πράγματα.

Ὁ Λεσπερᾶ ὠχρίασε φρικωδῶς· καὶ ἡ συγκίνησις του ἦτο τόσον ἀπότομος καὶ τόσον βιαία, ὥστε ἔπεσεν ἐπὶ ἐνὸς κοθίσματος ἀδρανῆς, κατάπληκτος, ὡσὰν νὰ συνελήφθη ἐπ' αὐτοφάρω ἐγκληματῶν, ἔστω καὶ κατὰ διάνοιαν. Προτοῦ δὲ λάβει καιρὸν οὔτος νὰ ἀνορθωθῇ καὶ νὰ πετάξῃ ἔξω τὸν μάγον, ὁ Μαρι-Ἀδὲλ ἐχαιρέτησεν ἀξιοπρεπῶς καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ Λεσπερᾶ ἔσπευσε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ τοῦ ἔσεισε τὴν πυγμήν. Ἐπιθύρισε μερικὰς φράσεις :

— Ἀθλίε, ἂν ξαναπατήσης τὸ πόδι σου ἐδῶ . . .

Ὁ γέρον τὸ ἤκουσεν, ἐστράφη καί, μειδιῶν πάντοτε, τοῦ ἀπῆντησε :

— Θὰ ἐπανέλθω, πιθανὸν νὰ ἐπανέλθω, κύριε Λεσπερᾶ· οὐδεὶς θὰ εἴμπορέσῃ νὰ μ' ἐμποδίσῃ.

Εἶπεν αὐτὰ καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἡ Βαλερία ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας ἐν καταστάσει ληθαργικῇ. Οὐδένα ἀνεγνώριζεν. Ἡ ἀδυναμία της ἦτο πολὺ μεγάλη, καὶ ὅταν ἀνέλαβε τὸς αἰσθήσεις της, μόλις ἔσχε τὴν δύναμιν ν' ἀπευθύνῃ πρὸς τὴν ἀνεψιάν της φιλικὴν τιὰ ἐκδήλωσιν.

Ἡ Ζερμαῖν ἔκλυσε πρὸς αὐτήν.

— Ἦσο πολὺ ἀσθενής, ἀλλ' εἶσαι τώρα καλλίτερα . . . Μὴ κουράζεις τὸ πνεῦμά σου . . . μὴ ὀμιλεῖς . . . μὴ σκέπτεσαι . . . Κοιμήσου !

Ἡ Βαλερία ἔμειδίασε καὶ μὲ τὸ βλέμμα της ἠὺχαρίστησε τὴν ἀνεψιάν της.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἰατρὸς διεπίστωσε βελτίωσιν καὶ ἐφάνη ὀλιγώτερον ἀνήσυχος.

— Τὸ ἐφανταζόμην, ἔλεγεν ὁ Λεσπερᾶ εἰς τὴν γυναῖκά του· ἐν κρουολόγημα ἀπλοῦν καὶ τίποτε περισσότερον.

Ἐξήτησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Βαλερίαν· ἐγνώριζεν, ὅτι ἠδύνατο νὰ τὸν δεχθῇ ἀνευ κόπου. Καὶ προσεπάθησε νὰ μείνῃ μόνος μετὰ τῆς νεάνιδος.

(ἀκολουθεῖ)

Εφθασαν :

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν ὀροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἰντερριτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Camomille Allemande κλπ.

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ ΜΑΣ

ΑΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΛΙΝΟΣ

ΑΔΩΝΙΣ Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ

Θά τόν εὔρετε ἐν τῇ δόξῃ του, πρὸ πάντων εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ταξιμίου, εἰς κάπνιο ἀπὸ τὰ παγκάκια, μεταξὺ δεσποινίδων πάντοτε, ἐρωτότροπον καὶ δεξιὰ ἀριστερὰ ἐξακοντίζοντα τὰ βέλη καὶ τῆς λαμπερῆς ματιᾶς του.

Τὸν ἔχουν μάθει ὅλοι, καὶ πρὸ πάντων ὅλοι, αἱ ὁποῖαι τὸν θεωροῦν ἀπαραίτητον εἰς τὴν συντροφιά του, διὰ τὰ περνοῦν τὴν ὥραν τους.

Ἄλλοιμονον ἂν πᾶστε εἰς τὸν χειμῶνον τῶν ἀφηγήσεων, τῶν σαγηνευτικῶν λόγων καὶ ἀποπειρῶν του. Ἄν εἰσθε φίλος του, περνατε τὴν ὥραν σας, σὺν τῷ διέρχασθε τὰς σελίδας κανενὸς ἀναγνώσματος. Ἄν εἰσθε κυρία ἢ δασποινίς—ὑπάρχει ἢ ὁμολογῆται—αἰς τὸ τέλος ἐξέρχεται ἄτρωτος.

Ἐν τούτοις ἐμείνος δὲν ἀποκάμνει.

Τώρα καταγίνεται καὶ εἰς μελέτας κοινωνιολογικάς, ἀλλὰ Λομπρόζο, χωρὶς ὅμως νὰ λησμονῇ καὶ τὰ παλαιά.

Πάντοτε κουνιστὸς καὶ λιγυστὸς, μέσα εἰς τοὺς κήπους ἢ τοὺς κινηματογράφους, κολακεύεται ὅταν τὸν ἀποκαλοῦν Ἄδωνιν.

Πίσω ἀπὸ τὰ ματογυᾶλια του δυὸ μικρὰ γυαλιστερὰ ματάκια κουραζονται εἰς τὸ νὰ βλέπουν, ἂν τὸν βλέπουν.

Τὴν εὐμορφὴν του μουρίτσα τὴν ἀδικεῖ πολὺ ἢ ἔλλειψις μουστακιῶν, καταλλήλου διὰ νὰ ἐπιδειχθῇ, ὡσὰκι γίνεται ἀνάγκη νὰ ἐπιδείξῃ τὸν μικροσκοπικὸν του τοιοῦτον.

Μαυροφορεμένος πάντοτε, διαρκῶς μὲ μαύρη γραβάτα καὶ μυρολουσμένος, εἶναι ἕτοιμος εἰς πᾶσαν στιγμὴν νὰ φιγουράρῃ εἰς τὸ καλλίτερον σαλόνι.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ σαλόνι αὐτὸ δὲν ὑπάρχει καὶ ὁ κακομοῖρος παληώνει τὰ ρούχια του ἐπάνω στὸ σιδερένιον παγκάκι τοῦ κήπου.

Ἐσχάτως ἀνέλαβε νὰ ἐρωτοτροπήσῃ μὲ κάποιαν, ἢ ὁποῖα κωχᾶται, ὅτι ποτὲ δὲν τὴν ἐπηρεάζει ἀνδρική ἐρωτοτροπία.

Ὁ Ἄδωνις μας ἔβαλε τὰ δυνατά του, διότι ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν του αὐτὴν ἐξαρτᾶται ὄχι μόνον Ἄδωνις, ἀλλὰ καὶ νεώτερος Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς τῶν... γυναικείων καρδιῶν νὰ ὀνομασθῇ.

Οἱ φίλοι του λέγουν πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ, ἐνῶ μερικαὶ τὸν σφυρίζουν σαταϊκώτατα, πῶς γὰρ τῆς ἀγάπης τοὺς καὶμοὺς εἶναι... μικρὸς ἀκόμη.

Ἄσ...

ΕΥΘΥΜΑ

Εὐλικρινής.

Τὸ ζεύγος Ρ. προσεκλήθη εἰς ἐσπερίδα. Ἡ κυρία Ρ. δὲν εἶχε φόρεμα κατάλληλον καὶ ἐζητήσῃ νὰ μὴ δεχθῶν τὴν πρόσκλησιν. Παρακάλεσε τὸν ἄδρα τῆς νὰ γράψῃ τὸ σχετικὸν γράμμα, διὰ νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν ἀπουσίαν μὲ κάποιον τεχνητὸν λόγον.

Ὁ σύζυγος ἦτο ὁμοῦς εὐλικρινὴς καὶ ἔγραψε: «Ἀνυπόμυσθα πολὺ, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν τὴν εὐγενῆ σας πρόσκλησιν. Οἱ λόγοι εἶναι σοβαρώτατοι: Ἡ κυρία μου δὲν ἔχει τι νὰ βάλῃ. Τὸ φουστάνι, ποῦ ἔκαμε πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἐπάληψεν, καὶ τὸ καπέλλο ἀπὸ σήμερον τὸ πρῶτον δὲν εἶναι τῆς μέδρας».

Παράδειγμα.

Ἡ μητέρα διδίσκει τὴν ἐλεημοσύνην εἰς τὸν μικρὸν της.

— Ἄκουσε, παιδί μου Αἰσθάνεται κανεὶς περισσοτέρην εὐχαριστήσιν ὅταν διδῇ, παρ' ὅταν λαμβάνῃ.

Καὶ ὁ μικρὸς ἐνθουσιῶν:

— Πρὸ πάντων... μπάτσους.

Ἐχει βέβαια.

Κάποιος χονδρὸς ἀναβαίνει εἰς τὸ τρόμ, τὸ ὅποιον εἶναι γεμάτο. Ἀναγκάζεται νὰ μείνῃ ὄρθιος. Εἰς γνωστός του τὸν παρατηρεῖ.

— Πῶς; δὲν ἔχεις θέσι νὰ καθῆσθαι;

— Ἐχω, φίλε μου, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀρκεῖ μά.

Ἀρραβῶνες. — Εὐόκωνοι ἐτελέσθησαν ἐν Μπέγιογλου οἱ ἀρραβῶνες τοῦ γνωστοῦ ἱατροῦ κ. Ἀντ. Παρασκευοπούλου μετὰ τῆς καλλίστης κόρης Αἰκ. Α. Παντελοπούλου. Τοῖς εὐχόμεθα πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Βάπτισις. — Τὴν 16 Αὐγούστου ἐγένετο ἐν Γενήκακου καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Δημητρίου Χ' Ἡλιάδου ἡ βάπτισις τοῦ πρωτοτόκου τέκνου τοῦ κ. Ὀμήρου Νικολαΐδου. Τοῦτο ἀνεδέξατο ἐκ τῆς κολυμβήθρας ἡ κ. Ἀμαλία Δ. Χ' Ἡλιάδου, ὀνομάσασα αὐτὸ Θεοφίλον. Εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ νεοφωτιστοῦ καὶ τὴν ἀνάδοχον εὐχόμεθα νὰ τοῖς ζήσῃ. — Ε. Μ.

Θάνατος. — Εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, μόλις ἀριθμήσας 21 Μαΐους, ὁ Κύριλλος Ἀνδρεάδης μετὰ μακρὰν νόσον ἀπέλιπε τὸ ζῆν τὸ παρελθὸν Σάββατον. Ὁ μεταστάς, μὲ πολλὰς ἀρετὰς καὶ προσόντα, ἠγαπᾶτο παρ' ὅλων, ἐπ' αὐτὸν δὲ ἐστήριζον χρυσᾶς τὰς ἐλπίδας τῶν οἰ γονεῖς καὶ οἰκεῖοί του. Ἄλλ' ἡ μοῖρα ἄλλως ἠθέλησε καὶ ὁ σφριγῶν νεανίας ἀπεδοθῆ εἰς τὴν μητέρα γῆν μὲ τὰ λευκὰ ροῦδα τῆς νεοτητος εἰς τὸ φέρετρόν του. Ἡ κηδεῖα του, ἐκ συμπαθείας, ἐγένετο δημοταλῆς, ἐν Κουμ-καποῦ, κατ' αὐτὴν δὲ ἐξεφωνήθησαν συγκινητικώτατοι λόγοι. Ἐπὶ τῆς σωροῦ τοῦ νεκροῦ πολλοὶ κατετέθησαν στέφανοι. Εἰς τοὺς τεθλιμμένους γονεῖς καὶ τὰς ἀπαρηγορήτους ἀδελφὰς τὰ θερμὰ μας συγχρητήρια. — Ν. Τ.

Μνημόσυνον. — Ἐν μέσῳ πολλοῦ κόσμου συγγενῶν καὶ φίλων ἐτελέσθη τὴν Παρασκευὴν 21 ὀδεύοντος τοῦ ἐτήσιον μνημόσυνον τῆς τοσοῦτον προωρῶς μεταστάσης Ρόζας Ἀλβέρτη. Εἰς τὰς εὐχὰς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, συνανούνης καὶ τὰς ἡμετέρας, εὐχόμεθα ὅπως ὁ ἅγιος Θεὸς τῆς ψυχῆν αὐτῆς ἐν σημανεῖς δικαίων.

Φιλολογικὸν μνημόσυνον. — Δίαν λαμπρῶς ἐτελέσθη τὸ φιλολογικὸν μνημόσυνον τοῦ νεκροῦ ποιητοῦ καὶ συγγραφέως Στεφάνου Ν. Μαλαχοπούλου Μόλσων καὶ Πολυμνίας Ν. Μαλαχοπούλου Μόλσων εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ κ. Γ. Γαβριηλίδου, διοργανωθέν ὑπὸ τῶν φίλων τοῦ προσφιλοῦς καὶ πολυκλαύστου Στεφάνου. Ὁ θλυμασιος διακόσμος τῆς αἰθούσης μετὰ τῶν ἀνθέων ἀπεικόνιζε τὸν ἑλικῶνα τῶν Μουσῶν. Ἐννεὰ δὲ περικαλλεῖς παρθένοι ἐξεπροσώπων τὰς Πιερίδας Μούσας. Λόγοι ὠραιοὶ καὶ ἐλεγεια ἀπηγγέλησαν ἐν μέσῳ ἱερᾶς συγκινήσεως καὶ ἐκαιχθησαν ἐπιτυχῶς ᾠδαὶ καὶ νεκρῶσιμοι ἀκολουθεῖ ἐπὶ τοῦ βιολιου, ριολονταέλλου καὶ κλειδοκυμβιλου. Ρ. γῆ δὲ θεοῦ ἐνθουσιασμοῦ προὔσασεν τὸ ὑπὸ καλλιτεχνικῶν δυνάμεων ἐκτελεσθὲν ἀριστούργημα τοῦ Μόζαρτ «Requien».

Ποδοσφαιρικαὶ ἀγῶνες. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Γαδὸκ-Σουγιού ἠγωνίσθησαν εἰς τὸ ποδόσφαιρον ὁ νεοσύστατος Ποδοσφαιρικὸς Σύλλογος «Ἀπόλλων» τοῦ Τσεγκέλιο μετὰ τοῦ «Ἀρεως» τοῦ Κουσογουντζουκίου. Νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ «Ἀπόλλων» δι' ἑνὸς τέρματος κατ' οὐδενός. Ἄξιος συγχαρητηρίων τυγχάνει ὁ Σύλλογος «Ἀπόλλων», ὅστις μὲ νίκας ἀρχίζει τὸ στάδιόν του.

Παρθεναγωγεῖον Εὐτέρας Σαντοριναίου (Μπέγιογλου, Σελ. 26). — Αἱ ἐπὶ τῷ νέῳ σχολικῷ ἔτει ἐγγραφαὶ τῶν μαθητικῶν ἤρχισαν ἀπὸ τῆς 26 Αὐγούστου.

Κινηματογράφοι. — Κοσμογράφος (πρόφην Ἰπποδρόμιον). Πίντετε ὠραῖαι καὶ ἐπίκαιροι ταῖνια. Ἄερισμος, φατισμὸς ἀτελετοῦ ἢ τελεία μουσικὴ καὶ ἡ κομψότης τῆς μεγάλης αἰθούσης του τὸν καθιστᾷ πολυσύχναστον ἐκλεκτὸν κόσμον κέντρον. Εἰσὸς μόνον μὲ 60 παρ.

Πρόδου (Ταταούλι) Λειτουργεῖ κατὰ Κυριακὴν ἐν ἡμερίδι καὶ ἐσπερίδι εἰς εὐρύχωρον ἡλεκτροφωτιστὴν καὶ καλῶς ἀεζομένην αἴθουσαν. Πρόγραμμα πάντοτε ποικίλον, ἐκλεκτὴ μουσικὴ καὶ πρώτης τάξεως κυλικὸν τὸν καθιστᾷ μοιαιδικὸν τῶν Ταταουλιαίων κέντρον

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ε. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗΣ ΚΑΙ ΒΙΚΤΩΡΙΑ Α. ΜΠΟΥΛΜΕΤΗ ΗΡΡΑΒΩΝΙΣΘΗΣΑΗ Ἐν Βλάγκᾳ τῇ 23 Αὐγούστου 1915.

- Ἦδη τῶν δένδρων αἱ σκιαὶ δηλοῦσι μεσημβρίαν καὶ αἱ παρθένοι ἔπαυσαν τὴν ἄμπελον τρυγᾶσαι, ὑπὸ τὴν πλάτανον σκιάν ἐξέλεξαν παχῆσαν καὶ ἄπασαι συνέρρευσαν περὶ αὐτὴν σκιρτῶσαι.
Ἰδέτε τὰ καλάθια χαμαὶ τοποθετοῦσι, ποθοῦσαι διασκέδασιν μετὰ τὴν ἐργασίαν παῖδα, κρατοῦντα φόρμιγγα, πλησίον τῶν καλοῦσι καὶ τάσσονται, πρὸς τὸν χορὸν μὲ εὐθυμον καρδίαν.
Τοιαύτην ὥραν ἄλλοτε ἀπέθανεν ὁ Λίνος:
Φεῦ! τὴν ὠραίαν του ψυχὴν ὁ θάνατος ἐκάλε.
Καθὼς ὁ ἔρως εὐμορφος, ξανθὸς καθὼς ἐκείνος, ὁ παῖς τὸ βλέμμα ὑψώσας καὶ ἤρχισεν νὰ ψάλλῃ:
Ἦδη τὸ ἄσμα τοῦ ἡλίου, ἀκτῖνας κωστικὰς σκορπίζον, πλησίον βαίνει τοῦ Σειρίου, μεσουρανεῖ, τὴν γῆν φωτίζον.
ὑπὸ πυκνὴν σκιάν πλατάνων, κόραι, τὸ ἄσμι ἀκολουθεῖτε, τὸ ἔργον παύει τῶν δρεπινῶν, τὸν Λίνον μετ' ἐμοῦ θρηνηεῖτε.
Τὸ ἔαρ ἔθαλλεν ἀκμαῖον, ἢ πεδιάς ἦτο ποικίλη, ὁ ζέφυρος εὐώδης πνέων, τὴν φύσιν, ἔλεγε, ξφίλει.
Ἄλλ' ἤλιος ἐπῆλθε καίων — οἴμοι! τὰς ὥρας τὰς γλυκείας! — ροφᾷ τὸ χροῶμα τῶν ἀνθέων, ροφᾷ τὴν δρόσον τῆς πρωίας.
Αἶ, Λίνε! ἢ ζωὴ ἐπίσης ἔχει ἔαρινὴν προίαν, ἀπλοῦται θυλερὰ ἢ φύσιν, στολιζει μ' ἄνθη τὴν καρδίαν.
Ἄλλὰ ἐπέρχεται τὸ θέρος, μεσουρανεῖ ἢ ἡλικία, οἴμοι! ἀπέρχεται ὁ ἔρως, ἀπογυμνοῦται ἢ καρδιά.
Περὶβλεψε τὴν πεδιάδα καὶ ἶδε πόσον μετεβλήθη καὶ ἶδε τὴν Ἀμαθροῦδα χωρὶς τοῦ ρόδου εἰς τὰ στήθη.
Ἡ πλάτανος, ἢ λεύκη μένει, ἀλλ' εἶναι δένδρα ρωμαλέα, τῆς χάριτος ἢ πεπρωμένη εἶναι νὰ ἀποθνήσκῃ νέα.
Αἶ Λίνε! ὡς τὸ ἄνθος κόπτει ὑπὸ ἀκτῖνας θερμοτέρας καὶ ὡς φυλλορροεῖ καὶ πίπτει μετὰ τὰς δροσερὰς ἡμέρας,
Ἐπίσης ὅταν ἢ καρδιά τρέφῃ παλμοὺς εὐγενεστέρους, ἀπομαραίνεται ταχεῖα, τὸ πῦρ μὴ φερούσα τοῦ θέρους».
Εἶπεν ὁ παῖς καὶ ἔπαυσε τὸ βῆμα τῶν παρθένων.
Τὸ ἄσμα ἦτο θλιβερόν καὶ ἤγειρε τὸν θρήνον:
Ἐκάθησαν κυκλοτεροῦς εἰς χορὸν ἐστρωμένον κ' εἶπον: Ἄῶρος ἔθανεν, ἄς κλαύσωμεν τὸν Λίνον.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Λοσιον Ορεό

Λοσιον Ορεό

Εἰδικὸν δι' ἐντριβὰς (frictions) καὶ μαλάξεις (massages). Καταπραΰνει τὰ νεῦρα, ἀπαλύνει τὸ δέρμα, ἀναζωογονεῖ τὸ σῶμα.

Πωλεῖται ἐν Βαλουκ-παζάρ τοῦ Σταμπούλ, ἐν τῷ Φαρμακείῳ Ζ. Α. Ὁραιοπούλου.

Ἡ ἠλεκτρικὴ πρόοδος τῶν Γερμανῶν εἰς τὸ Ἀνατολικὸν μέτωπον.

(Κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς μᾶντιου).

— Τᾶμαδες; Ἐπήραμε τὸ Λουμπλίνον! — Τί μοῦ ψάλλεις αὐτοῦ; Τώρα εὐρισκόμεθα εἰς τὸ Χόλμ! — Τὸ Χόλμ! Αὐτὸ ἀφήκαμε πρὸ πολλοῦ πίσω. Εἴμεθα εἰς τὴν Βαρσοβίαν!

— Ἡ Βαρσοβία! παληὸ νέο. Τώρα κατελάβαμε τὸ Ἰβανγορόδ!

— Καλέ, τί λέτε; Τώρα κατέχομεν τὸ Λιτόφσκ!

(Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν περιοδικὸν «Lustige Blätter»).

ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟΣ Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

(Μονόλογος, κατάλληλος διὰ κάθε γυναῖκα).

Ὅταν ἦμην κέρη, ὠμειρενύμην νὰ παιδευσθῶ εἰς ὑψηλὸν ἀνδρ. ξοιθόν, μὲ ὥρατα μεγάλα μουστάκια καὶ μὲ μάτια γαλανά Ἐννεμφέθη.

Ὁ ἄνδρας μου— ὅς μείνη μετεξῦ μου, παρακαλῶ— εἶναι μελοχρονίς, καὶ ἂν ἐρωτήσετε τὸν ἴδιον, εἰς λέγει, ὅτι εἶναι μετρίου ἀνοσιήστες. Ἐν τούτοις— καὶ οὗτο ὑπὸ ἐχεμύθειαν εἰς τὸ λέγω— ὁ ἄνδρας μου εἶναι κολίς καὶ ἡ κοινὴς γλῶσσει σὺ οὐκ εἶναι τὸν ἐλεγον κομποπίδαρο. Ἐπὶ πλέον εἶς ἔχει μετρία μότια. Μόνον τὰ μουστάκια του εἶναι— ἦσαν δηλοδὴ— μεγάλα, ὅπως τὰ ἐπιθυμῶ— ὅπως τὰ ἐπιθυμοῦσα μ' ἄλλους λόγους—. Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ εἶναι καλὸς ὁ ἄνδρας μου.

Παροξενεύεσθε μήπως ποῦ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα μου; Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον. Μὴ νρμίσετε, ὅτι ἐπῆρα τὸν «ἰδανικὸν σύζυγον» τοῦ Καρδιαλγῆ. Ὡ! αὐτὸς δὲν εὐρίσκειται, διὰ νὰ τὸν πᾶρω. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑλῆρχε καὶ τὸν ἐπαιρνα, δὲν θὰ τοῦ τὸ ἔλεγα.

Ἐν τούτοις, εἶναι καλὸς ὁ ἄνδρας μου.

Σὰς εἶπα τί εἶναι σωματικῶς; ἂν ἐρωτᾶτε τί εἶναι πνευματικῶς, εἰς λέγω, ὅτι δὲν ἀξίζει καὶ μεγάλα πράγματα. Εἶναι κοινὸς νοῦς.

— Τί κρῖμα! θὰ σνεαθῆτε, διὰ τὴν γυναῖκά του!

Ἀπαιτῶσθε ὅμως. Ὅταν ὁ ἄνδρας εἶναι ἔξυπνος, θέλει νὰ νομίζη, ὅτι εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὴν γυναικά του, καὶ ὅταν τὸ νομίζη αὐτό, τότε ἰδοῦ ἡ κόλασις.

(Κλαίει μὲ λυγμούς).

Ἀλλὰ τί νλοῖω; Μὲ συγχωρεῖτε, ἐνόμισα, ὅτι εἶναι μπροστὰ ὁ ἄνδρας μου. Ἄς φυλάξω τὰ δάκρυά μου ὅταν ἔλθῃ.

Ἄλλ' ὅς ἐξακολουθῶ τὴν περιγραφὴν του: Ἄν καὶ ἡ Φύσις τὸν ἔκομε τέλειον— αὐτὸ πιστεύει ὁ ἴδιος καὶ αὐτὸ τὸ λέγω καὶ ἐγὼ ὅταν... εἶναι μπροστὰ— ἐν τούτοις ἠθέλησα ἐγὼ νὰ ἐπιδιορθώσω τὴν Φύσιν. Παρετήρησα, ὅτι ὁσάκις μ' ἐφιλοῦσε τὰ μουστάκια του μ' ἀγγίλιοναν.

— Θέλεις, τὸ λέγω, νὰ μεῦ προξενήσης μίαν εὐχαριστήσιν;

— Προθυμότητος, πουλί μου, μοῦ ἀπήντησεν.

— Ἄφες με νὰ σοῦ δέσω τὰ μάτια.

Ἀρῆξε, τὸ ἔδρα μ' εἶα μαιδύλι τὰ μάτια, ἔπειτα παίρνω ἕνα ψαλίδι, καὶ χάρτε καὶ χάρτε τοῦ ἔκτεπα σὺρριζα τὰ μουστάκια. Φαίνεται, ὅτι τοῦ τὸ ἔκτεπα πολὺ βεθεῖα καὶ ὅτι τοῦ ἔπῆρα ἕνα κερμάτι κρέας, γιὰ τὸ ἀκουσα νὰ βγάλῃ μίαν φοβερὴν κροαγὴ καὶ νὰ τὴν περιλούσῃν τὰ αἶματα.

Ἐφωμόξομε τὸν γιοτὸ καὶ ὁ ἄνδρας μου ἔμειναν ἐπὶ μέρους σὸ κρεββάτι. Ἀπὸ τότε δὲν ἀφίει τὸ μουστάκι του νὰ μεγαλώσῃ. Τὰ ξυρίζει πολὺ σιγὰ. Ὡ, εἶναι καλὸς ὁ ἄνδρας μου. Ἀγαθὸ, ὄμορφος δηλοδὴ, τὸ κολὸ φαγί. Ἐτρωγε γιὰ δύο. Τὸ πρόσωπό του ἐστρουγγύλιζε καὶ εἶχε ῥόδια χιὰματα εἰς τὰ μύγνυλα. Ὅλοι τὸν ἐκύν-

ταν ὅταν ἐβγαίνομεν μαζὶ περίπατο. Γιατί νὰ τὸ κάνομεν αὐτό; Ἐκατάλοβα! Δὲν ἦτο τῆς μόδας νὰ εἶναι οἱ ἄνδρες παχεῖς. Ἐπρεπε νὰ ἀποκτήσῃ τὸ χρώμα τῆς εὐαισθησίας; εἶσι, νὰ γίνῃ κομμάτι κίτρινος.

Πῶς νὰ τὸ καταφέρω; Ἴδου τὸ ζήτημα.

Ἐπὶ τέλεις ἐφεῖρον ἐν μέσον. Θὰ ἴδῃτε πόσον εἶναι ἀποτελεσματικόν. Σὰς τὸ συλλογῶ.— Ὅχι διὰ σὰς, διὰ τοῦ ἄνδρα σας.— Κάθε ἐβδομάδα ἐμάλονα μὲ τὴν μαγειρίσσα καὶ κάθε ἐβδομάδα τὴν ἐπετοῦσα. Ὡς ποῦ νὰ εὐρω ἄλλην, ἐπεροῦσαν πέντε— ἕξ μέρες. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς— ὁ ἄνδρας μου δηλοδὴ— ἐπεροῦσαμεν μὲ ξηροφαγίαν. Εἶδα τότε νὰ χλωμαίνῃ καὶ νὰ σδυνατίζῃ ὁ ἄνδρας μου. Ἐχειροκρότησα τὸ μέτρον. Ὅταν ἔλειπεν ὁμοῦ ὁ ἄνδρας μου δὲν τὸ ἐξακολουθῆσα.

— Τὸ ἀποτέλεσμα; θὰ μ' ἐρωτήσετε.

— Ὁ ἄνδρας μου ἔχασε τὰ χρώματά του καὶ τὸ πάχος, καὶ μόλις ἐκέρδισε μίαν στομογιὴν πάθησιν. Ἡ πάθησις αὐτὴ πολὺ μ' ὄφειλε. Τοῦ εἶπαν οἱ γιατροὶ νὰ κάμῃ τὰξὶ δια καὶ λουτρά. Ἐκείνος κάμνει λουτρά καὶ ἐγὼ... διασκεδάζω.

Εἶναι καλὸς ὁ ἄνδρας μου. Σήμερον μοῦ ἐπεσέθη νὰ μοῦ ἀγορῶσῃ ἕνα κολλιέ. Εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἀπηρεσιῶν «τῆς μικρᾶς του γυναικούλας»— εἶσι μὲ λέγει δηλοδὴ.— Θὰ ἀναβῆ σήμερον τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν Γαλατᾶ καὶ θὰ ἀνταμωθοῦμεν ὅπ' ἔξω ἀπ' τοῦ Τοκατλιάν, γιὰ νὰ πάμε μαζὶ νὰ τὸ ἀγοράσωμεν.

— Τί; εἶναι μήπως ἀγορά;

Καλέ, δὲν βαρεῖσθε! Εἶναι μόλις μιάμιση μετὰ τὸ μεσημέρι. Τί γίνεται ἂν περιπατήσῃ στὸν ἥλιον μιάμιση ὥρα ὁ ἄνδρας μου, γιὰ νὰ μὲ περιμένῃ; Δὲν φοβάται νὰ μαυρίσῃ. Ὅσο γιὰ μέ, ὦ! τὸ πρῶγμα διαφέρει. Καὶ πολὺ μάλιστα.

(C. A. Jannot).

ΚΑΠΟΙΟΣ

ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ παρὰ τραπεζιτικῆ ἢ ἐμπορικῆ οἴκῳ ὁμογενεῖ ἢ ξένην δεσποινίς, τελείως κατηρησμένη εἰς τὴν λογιστικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἀλληλογραφίαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.